

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 03/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 08.02.2007.године

НАСТАВЉЕНО 08.02.2007. ГОДИНЕ

са почетком у 09,30 часова

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми заиста немамо никаквих најава у овом смислу од колеге Прелевића, да неће доћи, одлагање није тражио тако да остаје нејасно зашто га нема. Ајте проверите на портирници да ли је уопште ушао у зграду.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступила сва позвана лица, изузев браниоца оптужених адвоката Боже Прелевића, за кога је достава позива уредно исказана а доставница се прилаже судском спису.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је председник већа покушао телефонским путем контактирати овог браниоца али је исти «недоступан» па председник већа издаје:

НАРЕДБУ

Да се претрес прекине на 20 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекаћемо двадесетак минута до пола сата па ћемо потом одлучити шта да радимо. Хвала лепо.

Поново добар дан свима, ево стигао нам је и колега Прелевић.

Настављено у 09,50 часова.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, те да су приступила сва позвана лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су нам сведоци ту. Јесу ли сви у судници, Ђелић Радомир, Николић Александар, Протић Божидар, Сперлић Вукашин, Стаменковић Дејан, Арсенијевић Миленко и Димић Славића.

Констатује се и да су за данас позвани сведоци у складу са наредбом овог суда такође приступили изузев сведока Андрић Љубомира, за кога је достава позива уредно исказана али је судијски сарадник у контакту са његовом ћерком телефонским путем сазнала да је Андрић Љубомир тешко болестан, да је претрпео шлог и да му је оштећено наводно 80% мозга.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

Председник већа присутне сведоке и то Ђерић Радомира, Николић Александра, Протић Божидара, Сперлић Вукашина, Стаменковић Дејана, Арсенијевић Миленка и Димић Славишу, прописно поучи и упозори, па потом упути у засебну просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле господине Ђерићу, Николићу, Протићу, Сперлићу, Стаменковићу, Арсенијевићу и Димићу саслушаћемо вас данас надам се да ћемо стићи као сведоке у том смислу ви сте дужни казивати истину, за давање лажног исказа се кривично одговара, нисте у обавези да одговорите на питање чијим одговором би себе или свог блиског сродника изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу, дакле на та питања нисте у обавези одговорити, али сте у обавези да све чега се сећате да нам верно у складу са сопственим сећањем и сопственим запажањима пренесете, ништа не смете прећутати, ја ћу сада замолити све изузев господина Сперлића, пошто нас је замолио да га прво саслушамо јер му је отац тешко болестан у болници је и жури му се назад, дакле ја ћу замолити све остале сведоке да се удаље из суднице да оду у засебну просторију а да у заседању остане и приступи овде у судницу сведок Сперлић Вукашин.

Сведоци Ђерић, Николић, Протић, Стаменковић, Арсенијевић и Димић су упућени у засебну просторију а приступи сведок Сперлић Вукашин.

Сведок ВУКАШИН СПЕРЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сперлићу добар дан.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, удовољили смо овој Вашој жељи да Вас прво саслушамо, реците ми само да ли има промена у Вашим личним подацима које сте нам дали у досадашњем току поступка, у поступку истраге.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема никаквих, ова адреса и даље остаје јел тако, зграда А-1, 2/11, Кладово?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: 22 септембар 27А/11, тако то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Сперлићу само гласно прочитајте текст заклетве који се налази испред Вас, гласно?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок заклет читањем законског текста заклетве за сведока, па исказује. Господине Сперлићу саслушани сте у поступку истраге у овом кривичном предмету, саслушани сте и пред радницима полиције пре тога, колико знам саслушавани сте и раније везано за откривање ове две масовне гробнице у Петровом Селу, па Вас питам да ли остајете при тим својим исказима, имате ли томе нешто да додате или да измените евентуално?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, то што сам изјавио стојим. Немам, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете у целости при томе. Ви сте у току бомбардовања '99.године, ако сам ја добро схватио били начелник ОУП-а у Кладову?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, како долази до тога да се уопште на том локалитету горе, оно што Ви знате, чега се Ви сећате да се тамо закопају неки лешеве, само укратко, рекли сте, то само укратко нам поновите овде због присутних?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Дошао је камион испред ОУП-а ујутру у седам сати да је тражио да му покажемо где је Петрово село, никад није био до тада и тад у време бомбардовања имали су мали број извршилаца, мислим полицајаца, па је неко, ја сам дежурној служби реко да им изађе у сусрет да му покаже где је Петрово село, то је било то у оном првом делу. Камион је дошао у јутарњем сату, ваљда, не знам које је време, дежурни ме је информисао, кад сам дошо у седам сати на поса, значи то је од прилике тај први сусрет што је мени било познато, пре тога ништа у вези тога, ништа баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел рекао шта је у камиону?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: А не, само у контакту при дежурној служби, ја се не сећам тачно да ли је то било у ходнику, мојој канцеларији и тако даље, само што ми је, ја сам питао о чему је ствар, каже, ја сад нећу можда интерпретирати, ја сад то од прилике да ли је то, али то не мења ствар, као имам товар са Косова, товар са Косова не питај ништа и ја сам онда у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То он каже?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да. Први пут сам га видео у животу, никад пре тога и онда ја сам схватио бомбардовање и све то, нисам више ништа ни питао него како сам реко, дежурном сам реко да одреди неког ако уопште има, јер нисмо имали ни патроле комплетира, по једног у дежурној служби, сви су били доле ангажовани на посебним задацима на подручју Косова и онда, тако је било, нити ја знам која патрола, не патрола, него колега којим возилом су отишли горе да му покаже. То је све, сигурно тако је било и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви у поступку истраге рекосте да се из камиона осећао смрад?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То је мени рекао дежурни, ја се и не сећам да сам видео камион, ја сам касније видео камион, али ту је био до СУП-а, не до главног улаза него на другој страни и реко ми је да се осећа неки смрад и тако даље, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви да ли Ви одлазите горе, да ли Ви лично одлазите?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја, е после тога, после једно сат, два, не знам колико времена, дежурни из центра обавестио дежурног у ОУП, у ствари тражили су помоћ, треба им неки механичар, јер се камион покварио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Негде успут, не знате?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да ли је био горе ја не знам, причам само оно што сам видео лично и оно што знам друго не бих, значи онда су преко дежурне службе ја сам исто дежурном реко да види неког механичара, да пружимо помоћ као што су у свим другим случајевима у ранијим периодима, значи центар је био под управом полиције МУП-а Републике Србије, значи ја као начелник ОУП-а на ту територију нисам имао никакве ингиренције, тако да нисам знао шта се горе дешава, који су планови рада, односно те обуке, тих припадника полиције МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, причајте нам даље, шта се дешава кад Ви одлазите?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: И онда тај механичар у међувремену, ја сам пазите, бомбардовање је било ми смо били дислоцирани са тог нашег објекта била је општа гужва, људи су нам рањени доле, то може да се провери, једанаест, један је нестао и тако даље и било је стварно ужас, и онда је тај механичар у међувремену и отишо горе, ја сам после тога пошто је био заказан неки састанак од раније, независно од овог, незнајући ја за ово шта ће бити тог дана, значи ово је било ко гром из ведрa неба, онда сам ја отишо

горе да се нађем тамо са колегама из СУП-а Ниш, то је одсек за исхрану, смештај, они су ваљда давали те њихове раднике, како су они расподељени, они су имали обавезу да опслуже значи те припаднике који су ту на обуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро тај центар?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: И ја кад сам дошо тамо, видео сам камион да скреће тамо десно иза тог центра са северне стране и кад сам дошо на, био сам са службеним возилом, дошо сам ту на сам улаз, не сећам се да ли је био стражар или неки полицајац, каже мени, јесу ли дошле колеге из Ниша, каже најављени су ал нису стигли, онда сам ја продужио горе за тим камионом не размишљајући много да вам кажем само, пошто је тај камион био, нисам ни претпостављао шта може да буде, ја могу да претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још увек не знате шта је у камиону?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, али ја сам отишо горе прво да их, пошто је то на мојој територији деси ли се нешто у безбедносном смислу ја морам да одговарам сутра, не да одговарам, знате како, сломе се кола на оног ко је најнижи, и ја одем тамо, кажем јесте ли ви нормални, прво не треба обука у ово време сад авакс горе, он значи осматра, примећује ли камион, примећује покрет људи униформисани војска и полиција, у то време су бомбардовали центре, значи где год су видели, не само центре него где год су видели покрете тих униформисаних лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: И ја сам отишо горе, ту камион сам затеко тамо, неки механичар тај наш из Кладова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је камион?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ту поред те рупе, одмах изнад, северно од центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико је рупа та далеко од центра по Вашим неким проценама?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па шта знам, она је поред саме ограде са северне стране а кад се иде путем, 700-800 метара ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кад се иде околу?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Значи кад се иде околу, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: И сад, ја кад сам дошо тамо, прво што ми је пало на памет да их упозорим, уопште не би требали ни људи да буду у том центру, јер горе ако бомбардују ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога горе затичете од људи, ко је све горе?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја кад сам дошо тамо видео сам, био је неки возач кога сам ја, тај возач и још један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај исти возач који је био и доле?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, тај возач и био је механичар наш тај кога сам ја, ја заиста нисам се сетио, месецима сам размишљао ко је а нисам хтео да питам да бих реко али сада тек при крају сам сазнао да је био тај наш механичар Стевановић Радован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Стевановић Радован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стевановић Радован.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, он је био, он је пензионисани полицајац који је знао, радио је раније као механичар и познавао те проблематике камиона и он је био ту и после извесног времена су они, да ли је он оправљао шта је не сећам се, али знам да су ту искиповали лешеве. Кад сам ја то видео мене као да је неко ударио маљем по глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камио је?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Било је лешева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш ту поред рупе?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па у рупи ту, он је био ту и само искиповао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је та рупа?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По неким Вашим проценама?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих димензија?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па ја сам то видео после тога кад је извршена ексхумација а пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не али сад сте видели?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па шта ја знам, три, четири метра пута метар, два, не знам, дал је три, четири пута метар дубине, метар, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Метар, два дубине а три, четири, три са четири?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То је процена то је грубо, нешто што ја не могу да Вам потврдим са сигурношћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је празна или пуна, да ли је свеже ископана, да ли, разумете у том неком смислу?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: У том моменту не знам, ја сам био ту около неких као овако, тетрапак али ја нисам то све, кажем Вам не сећам се у том моменту кад сам ја то видео ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога горе од људи још?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да ли је неко доживео, боље да не доживи да види толики број лешева, мене као да је ударио маљ у главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога од људи горе затичете?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па ту на лицу места је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте овог возача и механичара?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Било је десетак полицајаца у униформи, тамо је био ја колико сам видео Ђера и да ли је касније дошао, нешто, овај Гури, ове друге не сећам се, били су још али били су у маскирним униформама, ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су те уобичајене униформе у којима су они били?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, уобичајене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то униформа?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То је маскирна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирна зелена, маскирна униформа?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На главама?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па шта ја знам, да ли су носили на главама, ја сам у истрази то и рекао, можда су црвене беретке, али одакле знам да су сви, јер нису носили тамо, то је, давно је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете Ђера, на кога мислите, ко је то?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ђерића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђерића, шта је он био тамо?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па он је био неки старешина али ја не знам шта је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У центру, претпостављам да га знате од раније, чим кажете?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па знам га ја од раније али не знам шта је радио тад је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате овде оптуженог Поповића?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Званог Поп?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био тамо?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На рупи?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, ја њега нисам приметио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази рекосте да нисте сигурни да је он био тамо?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, ја сам реко за Гурија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас сте прилично категорични да није?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: За Гурија да нисам сигуран да је био сто посто, а за овога не, ја реко у истрази, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Нисам реко зато што знам сигурно само за њих двојицу а за ове друге пошто сам њих познавао боље а ове друге из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су лешеви истоварени?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па из камиона, сад не знам да ли је то киповано вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас питам, да ли је то киповано или је ручно истоварано?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не знам, ја мислим да је кипован, камион поправљен па је искиповали, то је кратко трајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било лешева по Вашој процени, како су изгледали?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То ја не бих могао да се изјасним, било је доста али знате како, то је један шок у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази рекосте било је око 50 лешева?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па реко сам ја око 50 зато што од прилике сам знао, ово сад, то је то препричавање што улазим у детаље који нису захвални зато што, после тога присуствовао сам ексхумацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ви сте и после били кад је вршена ексхумација па онда?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Од прилике и значи то кажем, ко би могло да процени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су лешеви били обучени, да ли су били обучени, да ли су голи били, да ли су били у врећама каквим или?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Лешева је било знате као кад Ви гледате публику сад на стадиону и видите главе, ја нисам, толико је смрад био да сам ја, то боли глава за два минута, за минут боли глава ја сам се удаљио и у једном моменту сам питао ту кажем људи па шта радите, ви знате да ће одозго, ако примети авакс горе кружи може да нас бомбардује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте с ким причали, шта је то, чему то?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па ево то сам ја, прво што сам реко људи шта радите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се дешава на Вашој територији?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па то је било, ја сам реко људи шта радите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На подручју одговорности Вашег ОУП-а?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, ја реко шта радите јесте ли ви нормални па одозго, и људи у центру, остаће рупа, ако бомбардују и камион и центар све то има само рупа да остане, један пришо и каже не начелниче немате да бринете, не плашимо се ми бомбардовања а ово је ацанација, како, каже држава стоји иза тога и ти немој да бринеш, ето, то је све било овако као нешто ми шапнуо, мени је некако било и лакше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама као начелнику ОУП-а то ико на било који начин најавио, неки претпостављени старешина, нека команда, претпостављам да Вам се најави у смислу?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Хиљаду посто тврдим да није, ни на који начин, бар да је реко да стиже нешто, неки пакет, како су обично, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте Ви након тога кога о томе обавестили?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја сам се вратио и обавестио сам мог претпостављеног, ја сам му то изајвио као тадашњи начелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Пуковника Часлава Голубовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Часлав Голубовић?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, ја сам њега одмах известио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па он је рекао у том смислу, нисам ни имао да утисак, да је упознат с тим, ја реко тражили су помоћ од нас, камион и тако даље, и оно што сам видео ја сам се већ, кад сам дошо ја сам мало морао да

дођем к себи, то не дај боже, треба доживети то, али најбоље да неко не доживи то, да види то, те лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Онда сам ја њему реко, шефе то, то, ја сам видео и пружио сам им помоћ, право да Вам кажем, ја им пружам помоћ а кад сам већ видео знам шта је, али куда сад, бомбардовање, немам куд, ја сам обавестио њега, ми смо ту помогли оно што су тражили, каже ми о томе не одлучујемо, каже то није у нашој моћи ништа и то је било. Кад сам поново отишо на колегијум први пут после тога, ја сам искористио пар тренутака пре него што су ушле остале старешине на тај колегијум, па сам му реко и онда у кратко, али ништа опет посебно није речено, рецимо напиши нешто да предузмемо и тако даље или да ми је реко да је обавестио тужиоца, јер је месец дана пре тога била хладњача у питању, кад је откривена хладњача, ми смо све предузели до момента кад смо обезбедили лице места и обезбедили и створили услове за вршење увиђаја, и онда је вршена увиђајна, ту је упозната и Јавна и Државна безбедност и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте о овоме сачинили било какав извештај, белешку?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја нисам, само, ништа ми није речено ја сам само усмено то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте усмено обавестили?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Усмено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, касније сте били ако сам добро схватио, касније сте били и кад је вршена ексхумација тела?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, ексхумацији сам био присутан, у стварни не ексхумацији, него прво кад је, показиване су рупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Где су биле и пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја сам, то нисам у истрази детаљно јер ја сам одговарао на конкретна питања у истрази, кад сам, да се сетим, стао ми је мозак, добро нема везе сетићу се касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажете да сте били када је вршено то показивање места где су сахрањени?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, тачно мало сам узрујан и ових два, три дана стварно и под температуром сам био отац ми је тамо трећи пут оперисан, али то нема везе с тим да не оптерећујем и можда због тога сам мало овако, иначе ово нема везе. Значи ја сам, шта сте рекли извините, мало пре сте рекли да сам ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас, схватио сам да сте били присутни када је вршено показивање места где су?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, али кад је вршено показивање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти људи закопани?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Дошли су из МУП-а, једна екипа на челу са Карлеушом и онда су они дошли ту и тако даље, и каже ми, они су само најављени из МУП-а, дошли су, ја сам их примио, кафу попили и онда је дошао овај возач, кажу сад ће да дође један возач и објашњава о чему се ради. Па реко, шта ја треба да помогнем ту као ОУП ја лично, да помогнем, не треба ништа каже, што је мене зачудило, каже сад ће да дође овај возач да покаже, ми све остало знамо. Па је мени било чудно, јер је мени било кад су ми рекли већ ми је лакнуло мало, могу да кажем то што знам, јер нема потребе да, то је ипак, и онда су отишли горе, овај возач је показао све то и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, шта је возач показао?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Показао је тамо две рупе где је он то наводно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две рупе?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ту једну ја знам а за другу не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли показао за коју Ви знате?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Показао ту и ову другу за коју нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још једну?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Још једну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је та далеко од ове прве?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па шта ја знам десетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десетак метара?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па десетак метара зависи ако је, пут овако мало, ваздушном линијом нема више од пет-десет метра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ту је значи близу, један пут који иде, тај колски право и овај лево који се скреће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је било само показивање?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Само показивање, откопали су па су видели да има лешева и то је прекинуто и онда смо ми предузели мере, опет ја, ја сам као и у првом делу и у другом, онда смо створили услове за обдукцију, ексхумацију, потребна је била на лицу места струја, вода, телефони и све ово, шатори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Професор Оташевић и тако даље?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Оташевић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, тада се врши ексхумација?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ексхумација и онда су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, јесу ли ту пронађена тела ове тројице Албанаца браће Битићи?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Јесу, пронађена у тој другој рупи, а у тој другој где ја нисам у току с тим, у тој другој рупи одмах на почетку не знам, нађена су три лица заједно, значи одвојено од ових других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, значи у тој другој не у овој првој?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, и онда је ваљда у разговору пошто ја нисам био у току с тим уопште, били су ту присутни екипа и овај наш

крим.техничар који је помагао увиђајној екипи а између осталих неки, мислим да је био Футо, не знам како се зове форензичар, неки представник Међународне заједнице и он је кад су извукли ове, нашли су неки папир, да ли решење нешто у џеп, и онда он је, ја сам ту био присутан, нисам имао никакве, али они су рекли дођи да будеш присутан и тако даље, и онда су рекли да су то браћа Битићи ваљда који су са Косова, држављани Сједињених Америчких држава, и да су они њих траже већ две, три године, па тражили су, а сад нисам знао никакве околности, тек после у новинама и тако даље што је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам схватио Ви у истрази рекосте да сте на захтев овог возача обезбедили неку цистерну да се камион опере?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Е, кад сам кренуо ја из ОУП-а, горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан, након што су истоварени?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Тај дан, кад сам кренуо горе на том састанку, дежурни ме је информисао да је тражена одозго једна цистерна са пијаћом водом, мени то није било ништа чудно јер смо ми и раније то пружали њима, увек, они нису, има тамо неки извор, није довољно и тако даље, и кад год им треба то је постигнут договор и они су дали гориво и тако, ми смо ту били нека логистика, и кад сам дошо горе тамо поред рупе неко ми је реко ми смо тражили камион са водом пијаћом, нема проблем, томе се нисам противио, а и на томе се завршило, цистерна је дошла била, и тако ту ништа спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли још нешто да кажете?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте нам рекли све?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја сам реко све, има један детаљ што ја нисам реко, не знам да ли је то овде место или да ја тужиоцу то да, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Негде то је било значи '99., 2001.кад су откривене гробнице пре тога неко ме звао телефоном и питао јер то, али ја у истрази одмах ћу да објасним нисам сматрао да има за потребе да то, и сад размишљам да ли уште то да кажем, али ипак морам званично да кажем јер не знам да ли се неко шалио а кад је безбедност моја, моја није битно, него безбедност моје породице, јер то морате признати да је то врло незгодна ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, кажите?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Телефоном, ја имам на столу сам специјал и директна, она секретарица, и сад не знам тачно на ком броју, каже јел то начелник Сперлић, да, шта могу да вам помогнем, он каже око оне рупе горе, а пазите до тада нисам, ни пало напамет, да је то овако, ако је то асанација ако то држе државни органи сви, ја, шта ја, шефу мом сам реко, пре тога је било све ово као што сам Вам реко и знате у танчине како се то и догодило, и ја сам онда остао, нисам знао шта да радим, али кад се ово десило, месец, два, пре него што су откривене, дошао је возач каже о којих рупа, каже води рачуна

шта радиш, као језик за зубе, ја сам мало, ја сам мислио да се неко шали, кажем колега представите се ви, ја се не плашим никог, на шта он каже уосталом ти имаш и породицу и тако даље, ја сам онда, за себе па и није битно али кад сам видео то, није ми било све једно да Вам кажем, питање како сам спавао и како данас спавам, да Вас не замарам ја сад, ја сам се у овој причи, сад је то мој проблем претпостављам мада је то може да буде и друштвени, није важно и онда спустио слушалицу после тога, ја сам размишљао данима шта је, да ли се неко шали или шта је, асанација сви државни органи знају у току су и државни функционери, политички, шта ти ја знам ко је, и сад одједном се појављује да то није ми било јасно, после тога убрзо је, дошли су на откривање, то значи да је то неко био ја сад, ја Вам причам моје инпресије, значи неко је био ко је знао да ће убрзо већ се ради на томе да се то открије и био је заинтересован, односно хтео да постигне неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми још само ово?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја сам и поред те претње ја сам ово што сам рекао данас то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми још само ово, тај возач камиона, јел био у униформи или је био у цивилу?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Мене су питали прошли пут више пута, ја да Вам кажем не сећам се, не могу да тврдим, ја сад да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А камион, да ли је камион био цивилни или?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Камион је био велики кипер али ја да Вам кажем неке ствари мени уопште нису јасне, има неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таблице које је имао, да ли се сећате?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, не знам таблице, после онога што сам видео тамо, камион уопште за мене малтене камион је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, разумете зашто Вас то све питамо, неко довози пред зграду ОУП-а, довози камион нечега, не каже Вам се чега, и односно каже Вам се не питај, и дежурни Вам каже смрди, и сад Ви не знате да ли је човек у полицијској униформи или војној униформи или у цивилу какав је камион?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја се не сећам, вероватно је био, мени је реко дежурни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не предузимате, ништа не истражујете, ало ко си ти о чему се ради и тако даље, разумете?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То Вам је полицајац све то одрадио и каже ово је полицајац колега са југа, рекао ми је дежурни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то дежурни?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја у тој гужви ја стварно нисам нити ми је пало на памет да ја било шта сад ту истражујем јер знам шта ме чека у тој ситуацији, да било шта, ево и то се после десило, значи ја сам неки сведок који можда тамо у мозаику неком један промил и тако даље, али и нисам тај неки, али може да се деси да ја доживим судбину неких сведока, не плашим се али плашим се за своју породицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ја се извињавам нисам чула, не знам у ствари да ли сте рекли па ћу Вас питати, тада када сте разговарали са тим возачем или у току тог времена које сте провели, да ли сте сазнали одакле су ти лешеви?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, ја сам био, ја сам разговарао са њим у ОУП-у, горе нисам разговарао, него кад сам ја реко људи јесте ли нормални шта радите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Није битно када сте?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Е тада је један од њих рекао да је то асанација са Косова, само су рекли асанација.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Али нису прецизирали, извињавам се, нису прецизирали одакле, само са Косова уопштено дефинисано?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, ја и дан данас нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И нисте ни сазнали одакле су директно?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, ако бих ја питао даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Господине Сперлићу питала бих Вас, само да ли сам Вас добро разумела, кад сте говорили сада да сте рекли да нисте могли ни да претпоставите шта је у камиону?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па ја на почетку да Вам кажем, ја сам могао да претпоставим али нисам веровао све то да може да буде, рецимо камион са кромпиром, кромпир може тако да смрди.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Јер чини ми се да сте рекли да нисте могли да претпоставите па видимо код истражног судије?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Покварен кромпир смрди на леш, ја мого сам да, претпоставке су једно, и не могу ништа да кажем док их нисам видео, кад сам видео, ја значи не кријем ништа немам разлог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Јер код истражног судије сте децидирано рекли кад сте осетили смрад да сте баш претпоставили шта може да буде, па ме интересује кад сте осетили смрад шта сте Ви осетили да то може да буде?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То горе кад сам ја видео, питао сам, каже ови су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Не, не горе, него баш испред СУП-а?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: А доле, доле нисам, да Вам кажем можда је моја грешка нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Јел Ви кажете приликом доласка осетио се из камиона неки смрад, претпостављао сам шта

може да буде, па сад објашњавате, колега је рекао товар, па шта би то могло да буде, значи ту у јутарњим сатима?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, ја сам тад дошо на главном улазу он је био са супротне стран тај камион и ја фактички га нисам ни видео, да приђем, него је дежурни мени реко, мислим ја сам то изнео тако сад не знам како је то схваћено вероватно, али дежурни је рекао да се осећа смрад али ја кад ми је речено да је то са југа и тако даље ја даље нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Не, да ли ме разумете, кад кажете да сте осетили смрад, претпоставили сте шта може да буде, па Вас питам шта би то могло да буде?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па ја нисам претпостављао ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Али тако сте изјавили код истражног судије?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: па могу да буд лешеви, може да буде кромпир који је покварен рецимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Значи у том мометну шта сте помислили шта би могло то да буде?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па или леш или кромпир, па више нисам ни могао да претпоставим да може да буде такав идиот да са југа државе иде на север државе да крије леш.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Питам Вас због тога ако сте претпоставили?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Нисам претпоставио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Али рекли сте да сте претпоставили па Вас сад то питам, ако сте претпоставили шта може да буде, зато Вас питам зар није била нека важа дужност да видите да истражите шта је то?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, ја нисам на почетку ни мого да претпоставим ја први пут тако нешто, сам се сусрео с тим и кад је речено има товар са Косова, шта ја сад да истражим и тај ко га је послао каже овај начелник овде истражује а знате шта ће бит са мном.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А шта је онда тачно јел тачно ово што сте код истражног судије рекли да сте одмах у јутарњим сатима када сте видели камион и осетили смрад да сте претпоставили шта може да буде или ово данас сад што говорите да и нисте могли да претпоставите шта је у камиону?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Данас ово зато што ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Ово је тачно данас?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Пазите ја размишљајам данима да се мало ово присетим те рупе у мојом меморији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Не, није рупа још, значи долазите на посао јутарњи сати, значи тачно је ово данас што кажете да нисте могли да претпоставите шта може да буде?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, нисам могао да претпоставим зато што први пут се срећем са тако нешто, није ми пало на памет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања даље?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питање само везано за возача, конкретно питање да ли је сведок видео возача када је довезао камион испред полицијске станице у Кладову, Ви сте питали од прилике да ли је био или није био и да ли је сигуран, да ли није сигуран, а моје питање гласи конкретно, да ли га је видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели тог човека?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ког?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возача камиона?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо испред полицијске?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не испред полицијске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред зграде?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: У самој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У самој згради?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да ли је то било у канцеларији или у ходнику али сигурно сам га видео, мислим није ваљда да нисам био јасан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Након тога одлази тамо где се налазе лешеви, камион и где је рупа, да ли је видео возача ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је возача, механичара.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, возач је био из мог сећања овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он мисли да је био, али ја питам да ли га је видео?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па није други нико возио камион он је возио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли га видели тамо на рупи?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па видео сам тог механичара и њега тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле питање, да ли сте видели исто то лице које сте видели изјутра у згради ОУП-а, да ли сте га касније видели горе поред камиона са механичарем?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, да, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У камиону то Вас пита заменик?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исти тај човек, добро?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то исти човек који је после показивао где се налазе рупе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, тако сам схватио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Гробнице?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Мислим да јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте присуствовали прању аутомобила, овога камиона кад су истоварени лешеви?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не сећам се ја то, дал сам, ја кад сам дошо цистерна је ишла горе, кад сам ја отишо, не сећам се тог детаља, то за мене уопште није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли тамо на лице места, значи где се налази рупа, где су истоварени лешеви, колико је ту униформисаних људи било по Вашој процени?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па десетак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли сте међу тим људима видели Гурија?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па ја сам рекао, био је Ђери, Гури, за Гурија да ли је стигао касније то не могу да тврдим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јесте ли га видели да је стигао касније или га нисте видели?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Нешто не могу да тврдим до краја, не бих могао да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како тврдите за Ђерића?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па зато што, он ми је остао у сећању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли га видели?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Видео сам га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у току јула месеца одлазили у камп Петрово село кад је била обука?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Како мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте отишли да посетите то Петрово село и тај камп у јулу месецу '99.године?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: У јулу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јула '99?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не. Ја сам ишао тамо увек кад год је требало али да ли сам ишао тад то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел било потребе да се тад иде у камп, јесте ли ишли тад?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не знам, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У јулу '99-те?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Први пут питање, ово само знам да је било у мају или јуну зато што се са хладњачом утврђено непобитно да је то били у априлу и то од прилике повезао сам време иначе ја временски нисам се оријентисао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И само ово везано за Ђеру и за Гурија, да ли сте Ви ову двојицу од раније познавали?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Изричито је рекао истражном судији да се осећао смрад и да је то очигледно било и да је уочио већ неколико пута а онда је рекао да му је то рекао шеф дежурне смене, па рекосте сад, шеф дежурне службе, па ме интересује да ли је тачно ово или је ово што је данас рекао, да ли је он лично осетио тај смрад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да јесте, само данас каже да је то осетио горе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је, не, не, ја мислим доле код станице?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Горе да, али доле нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али рекли сте да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево поново ћемо прочитати тај део?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја сам се тако изразио можда зато што ми је дежурни рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ је колегица то урадила, приликом доле, дакле овако, један камион је био паркиран, камион је био паркиран поред ОУП-а, у седам сати ујутру, приликом доласка осетио се из камиона неки смрад, претпоставио сам шта може да буде али када сам дошао на своје радно место у канцеларију, онда у ходнику, пре него што сам дошао у канцеларију био је неки возач, колега који се представио да иде с Косова и тако даље?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да, у међувремену је рекао мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из овога се да закључити да Ви видите камион, да осетите смрад.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже истражни судија, «сад мало да детаљније одредимо, кажете да сте учили смрад из камиона», сведок Сперлић Вукашин «осећао се смрад то је очигледно било» на страни 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тачно?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Тачно је ово што сам, мени је дежурни кад сам ушо ја нисам видео камион, него.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Помињете Ви дежурног касније, али добро.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Него је дежурни мени реко, е сад, ти детаљи сад да Вам кажем ја после осам година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је Ваша изјава дата у поступку истраге на исти начин на који се узима и ова, дакле аудио снимањем?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се бележи оно што Ви кажете, нико не интерпретира Ваше казивање, па да сад буде то погрешно, него то је Ваше казивање, знате?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Јасно ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога тражим објашњење због чега ове разлике?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Само можда је мој лапсус, ја реко да у тој изјави кад сам дао и код истржаног, значи кад сам дошо дежурни ме је информисао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико је удаљено Петрово село од ОУП-а Кладово?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Двадесет и нешто километара.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А због чега је он ишао са камионом тамо, јел му то тражено од стране возача?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, треба да се нађе горе са колегама из Ниша?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Извините, у реду.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја нисам отишо с камионом извините.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, да ли је он раније одлазио у тај објект Петрово село?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, рекао је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ова рупа кад је ископана да ли постоје нека, као грудобран наслаге земље, да ли је свеже ископана или тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ту сте нам остали, рекосте?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли има земље около?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте само да је било?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тетрапака?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тетрапака и тако даље, смећа дакле некога, али ја сам Вас питао, али сте остали дужни нам тај одговор, да ли је та рупа коју сте видели, у коју се лешеви истоварају да ли је била свеже ископана по Вашим проценама, по Вашем сећању?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било земље?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли било земље около као грудобран?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Земље около, разумете?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Било је, било је, около било а која количина не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али пошто је био горе, схватам да му је познат тај објект, да ли знате има ли ту нека рупа где се баца смеће у близини објекта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се иначе одлаже смеће?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да се иначе одлаже смеће из тог објекта?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То су ови одлагали смеће, нешто се то носило за Кладово камион, али после је било скупо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел имала нека, јел знате да је имала нека рупа где су одлагали смеће у кругу?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, ја не знам, где они бацају смеће.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А колико је удаљена рупа од уласка у наставни центар?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па ја сам Вам и реко да је то близу објекта кад се иде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А колико?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уз жицу што би рекли али около је 700-800 метара?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па рекао сам 700-800 метара.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је састављана нека службена белешка да ли је уписано нешто у деловодни протокол?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, питали смо га, није?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није ништа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: За време рата нико није слао депеше нити је било шта писано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, каже само је обавестио свог претпостављеног?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не само за то него за све остало, само да Вам кажем, ми без Бора нисмо могли да одредимо тај наш притвор.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али мало је чудно да.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Без знања њиховог, значи ништа без Бора.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, али за Вашу интерну употребу, јел ли, то је, значајан је догађај?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја што сам имао ја сам имао у свом нотесу, то су ме питали да ли сам записао, али ја кад сад враћам филм ја сам свој нотес уништио, уништавам га у јануару месецу, после сваке календарске године и нажалост да сам знао да ће ми то требати, ја сам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел имате Ви неке листе догађаја, деловодни протокол догађаја ил тако нешто?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли ту уписали?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То није уписано зато што колико смо таквих возила испратили до горе, онда само би то писали ништа друго, јер стално су долазили комби, кола, возила, људи који долазе на обуку да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, али нису долазили лешеви?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па добро, то је сад.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, нема више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још ситуација да је неко долазио због истих потреба, не зна где је горе Петрово село?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ово, везано за лешеве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за лешеве?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То је једино само то што се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један једини пут, добро хвала?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, то је хиљаду посто тврдим, оно што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега браниоче?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја бих поставио питање сведоку, да ли сте Ви тада знали лице под именом Милош Стојановић?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Знао сам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте, Ви сте питани од председника већа кога сте све видели, и од тужиоца, да ли сте Милоша Стојановића видели?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Том приликом када су ти лешеви?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, мислим ја тамо не знам никог, осим ово што сам рекао, ко је био ту око рупе, ништа се не сећам, зато што маскирне униформе и људи су сви ту.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Следеће питање, да ли сте Ви имали некакаво писмено наређење да тај камион испратите до Петровог Села?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, чак ни усмено, никад није се ни писала наредба, нити ми је најављено као што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, то сте рекли?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Нити знам, нити је писмено, то кад би тако писмено онда би само писали нон-стоп.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато, ти лешеви из гробница када су извађени у присуству државних органа и форензичара да ли су они поново сахрањени после тога?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Јесу.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Закопани?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја не знам детаље, али за то знам да јесу, онда упишу им се бројеви после тога, све се то пакује, добије један као свој број да може да се поново реасхумира у случају потребе кад се ДНК-а заврши.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А да ли су они закопани у близини те две?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Јесу.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Ви сте рекли одговарајући на питање суда, да то знају државни органи и тако даље, како Ви то знате да то знају државни органи, одакле Вам то сазнање?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па то није сазнање, то је мој закључак, зато што, кад је допловила та хладњача недалеко од Текије, ми смо значи пријавили бар и ми смо предузели мере, писали депеше све то, званично МУП, то једно дан, два и они су нам рекли ништа. Обавештени су окружни надлежни и наши су општински и из Кладова и из Неготина окружни и тужилац и један и други и истражни у Неготину, значи да имамо то и то, да имамо хладњачу неку која је ту. Ми смо мислили да је то неко слетео негде и онда су нам рекли, ништа обезбедите услове, створите за увиђај и обавестите, и ми смо рекли ми ћемо у току дана, данас или сутра. Сутрадан ујутру јавили су се наши по линији из министарства и рекли су ако претпостављам мом шефу и у Бору, где сам то дао изјаву, пошто је то та касета, да мој шеф рекао нема ништа од увиђаја данас, неће нико доћи, па чекајте ми смо обавестили окружни суд, каже заборави, то је крај, значи окружни се није, тужилац је могао да каже молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то дешава, само реците ово, кад се то дешава?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То се дешава негде у априлу кад је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време бомбардовања у априлу?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Да у априлу, пре овога, пре ових.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овога?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: И сад шта се дешава, значи, тужилац је могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо, не морате ширити, разумели смо?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја само, дозволите ми, тужилац је могао да каже, без обзира обезбедите лице места долазимо да вршимо увиђај, долази истражни судија, и они су рекли не, па значи да је неко консултовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо Вас?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: И онда из МУП-а је то речено и тако даље и правосуђе и тужилаштво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Размели смо Вас господине Сперлићу нема?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Имам само још једно питање.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: И после тога се дешава ово, и замислите како ја да се понашам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро разумели смо?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Зато што, не видим да поставили сте питања.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи следеће моје питање ко је све горе имао обуку, које су све јединице горе имале обуку пре и после бомбардовања?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја сам рекао на почетку да нисам, овако децидирано, детаљно упознат са тим плановима обуке и одакле долазе ти људи, али су долазиле јединице из целе Србије.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Рецимо, конкретно ћу Вас питати, дали је то некада био камп Државне безбедности?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, тај, камп, то је Центар за обуку званично Министарства унутрашњих послова који је био под управом полиције, тај домар који је тамо био, он је примао плату директно на жиро-рачун из министарства, тај Љуба Андрић, што је сад болестан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Значи то може да, проверио сам их.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Немам питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, да ли оптужени имају питања? Не? Добро, ево само колега Тодоровић?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је мало пре на задње моје питање одговорио да долазе многи камиони, јесу ли сви камиони који тамо долазе кампањоле, официри, војници, људи који иду на обуку, јесу ли они били дужни да се њему јављају и јесу ли му се јављали, ко иде на Петрово Село?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па то је било глупо, зато што ја нисам никакав старешина.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па јесу ли Вам се јављали или нису?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не, никад, само кад су имали потребе.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па наравно, али мало пре сте рекли хиљаду камиона ми је прошло кроз?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: А не, не, али долазе људи из Ужица, из Ниша, долазе само кажу, али чак шта више, значи дође у дежурну службу и каже треба да идемо да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И ви, пратите ли их ви горе увек?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па увек, увек је било.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пратите ви горе те људе?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не пратимо, него морамо да им покажемо где је то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А то, да.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То је под нашом контролом не знам дал су схватили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Патролом неком.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не контролишемо ми њих, него.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Разумем, разумем, али ово је специфичан случај зато што сте рекли ем што сам се јавио са товаром, ем што сте Ви отишли, значи то су два специфична случаја, нису обична, нису свакодневна како сте мало пре рекли?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Ја сам отишо горе, не знам више од овога, то је тако испало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је отишо из других разлога?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Из других разлога, добро разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А патрола је отпратила камион?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Разумем, патрола је, али не прати патрола Гурија кад иде горе и интересује ме, зашто онда то није евидентирано као неки посебан догађај, у том контексту ја питам, не питам затшо је он ишао, то сам разумео, него зашто није евидентиран, јер то је ипак посебно ипак специфично ипак нешто што није свакодневно?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па то је свакодневно било, пратња камиона, минибуса, чак и аутобуси су одлазили горе, било је баш редовно, нарочито кад је била смена, једни долазе, други одлазе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А увек их патрола прати?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Не увек, само они људи, ако дође возач и у аутусу по први пут долази из далека.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па то, ал то је ретко?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Нису знали долазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису знали где је, то је двадесет километара далеко?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Али много долазе, пазите долазе из Ниша сваки други дан долазе људи из Ниша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу Ви сте желели нешто да питате. Морате изаћи овамо пошто нећемо моћи евидентирати Ваше питање. Оптужени Поповић?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам хтео само да питам колко је у његовој моћи да се сети ово, да ли је цела радња која се радила приликом истоварања лешева, та лица која су била горе поред јаме и та јама да ли је могла да се види од улаза капије или уопште из кампа?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Из кампа није могло ни на који начин да се види, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због шуме?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па не, зато што је то брдо и плус багремари, није могло да се види из центра никакао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Толико ништа, довиђења, хвала. Да ли господине Сперлићу, да ли имате још нешто да нам кажете. Кажите.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала судија, питање да ли сте Ви издали писмену наредбу патроли да прати тај камион о коме сте данас питани, са лешевима?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: За својих тридесет година још никад ником нисам издао никакву наредбу за пратњу било којег возила, наше службено, јер то није пратња, пратња је кад неко тражи писмено, писмено и дајемо, пратња товара, вангабајт и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово у смислу да покажу пут?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Значи да ми пратимо колеге, он само покаже пут да није ништа службено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам схватио да.

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То је, мислим није предвиђено да се било шта у том смислу ради.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Није предвиђено?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Па по нашем не, нарочито у Србији ко је издао наредбу за пратњу, патрола која прати наше возило да му покаже где је неки пут, ако нађете онда, ја ево ту сам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Сперлићу, да ли имате још нешто да нам кажете?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То је било све што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тражите неке трошкове што сте дошли данас овде?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Тражим пошто осам месеци чекам пензију и нема још, нема још чекам да се то формира, то нема везе са овим случајем али осми месец чекам пензију и нема је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми Вам можемо признати трошкове доласка у висини јавног превоза?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: То што може, јер ја не бих ни тражио али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На релацији Кладово-Београд и назад, видим овде уписано 1.700,00 динара, јел то довољно да покрије?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Прошли пут сам добио три, али нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Прошли пут сам добио три у истрази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три хиљаде?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Али не тражим ништа, дајте то што сматрате да треба и што ми, не тражим ништа преко тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каже Кладово-Београд и назад износи 1.700, 00 динара, добро?

СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Није то проблем битно је да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове доласка и сведоку суд ДОСУЂУЈЕ износ од 1.700,00 динара на име путних трошкова на релацији Кладово-Београд и назад а привремено на терет буџетских средстава суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо господине Сперлићу можете ићи?
СВЕДОК ВУКАШИН СПЕРЛИЋ: Хвала и Вама што сте изашли у сусрет.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да уведете сведока Протића.

Сведок БОЖИДАР ПРОТИЋ

Сведок Протић Божидар са подацима као у спису, упозорен и опоменут те заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Протићу?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, само да Вас питам, да ли има неких промена у Вашим личним подацима у односу на оно што имамо?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, нема никаквих.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље је Ваша ово Обалских радника 4, Чукарица?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оне поуке и упозорења сте разумели?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Јесам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас само молим да гласно прочитате текст те заклетве налази се ту на пулту испред Вас, видим мрштите се, претпостављам да не можете?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не видим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду понављајте замном. Заклињем се?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Заклињем се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да ћу о свему.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Што пред судом будем питан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Говорити само истину.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од оног што ми је познато?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: И да ништа од онога што ми је познато.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Нећу прећутати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Господине Протићу Ви сте саслушавани у неколико наврата у овом поступку, питам Вас да ли остајете при тим својим казивањима?
СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У целости?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате нешто ново да нам кажете?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да додате?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ајте само укратко нам реците, ако ја добро схватам, Ви сте били у ситуациј да својевремено у току бомбардовања камионом превозите неке лешеве са Косова овамо на територију Србије?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам нешто укратко о томе, инересује нас ово везано за Петрово село, јер судимо везано за догађаје у Петровом селу, од кога сте добили наредбу, шта сте Ви тада били, припадник Министарства унутрашњих послова?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сам, да, да припадник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој организационој јединици?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Управа за заједничке послове Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управи за заједничке послове. Ко је начелник био управе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Петар Зековић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петар Зековић, добро. Изволите, реците?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Поставите ми питање, па ћу ја да Вам одговорам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево питам Вас од кога добијате наредбе, где идете по лешеве, у колико наврата, где их одвозите?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Добијам наређење од генерала Петра Зековића, одлазимо у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то дешава, први пут?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: У току бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току, али не знате оријентационо, кад би то?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па прва половина бомбардовања тако први месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У првој половини?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Почетак бомбардовања тако рећи, НАТО снаге су ушле на територију Косова и увелико су бомбардовали објекте, мостове и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли то значи да је то април месец?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где одлазите?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Одлазим у Грађевинско предузеће «Гемакс», и тамо се камион марке «Татра» који је на себи имао миксер за бетон скида миксер и поставља товарни сандук, са тим камионом одлазим у Приштину, из Приштине надомак Приштине, насеље се зове, место Јањево, ту одлазим, са камионом у брда нека, док је могао камион да иде, ту сам стао на неком пропланку, трактором неким и машином грађевинском су лешеве са земљом

допремљени до камиона, утоварена у камион и ја сам са тим камионом наставио пут Београда, односно Петровог села, и тамо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: То је друга тура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друга?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: А прва тура је хладњача која је испливала у Текији. То није са Косова то је из Дунава, а одакле су они не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико је било у овој другој тури, то нас занима, колико је било лешева по Вашој некој процени?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Око 17, 19, 17 из Јањева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је укупно толико лешева?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: То је у тој тури.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој тури.

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да, а 54 је било у хладњачи која је претоварена из Дунава, која је испливала, претоварена, мењају камиони и довежена у Батајницу, прва тура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да, да. Сад ми реците ово, ко Вам је рекао, ко Вам говори где ћете да одвозите лешеве, ко Вам то каже, ко Вам да упутства у том смислу?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: У Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Приштини?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да. Телефоном београдским бројем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Као да сам у Београду, разговорам у Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: И даје ми упутство да их терам за Петрово село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле Ваша, да ли Вас добро разумем, Ваша упутства су била да ову туру одвезете у Петрово село?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некад били тамо?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали где је?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и, одлазите тамо директно?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте свраћали у Кладово у?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: У секретаријат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У секретаријат?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте отишли горе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па зато што је, пут ме је водио баш поред станице, да свратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, дакле сам пут Вас проводи кроз Кладово па?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Кроз Кладово поред станице полиције и свратио сам у станицу полиције да још једном потврдимо да ли је то то, или треба да неко друго место да се вози.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и ским разговарате ту?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Са начелником Сперлићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сперлиће, добро. У ком смислу?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Стиго сам, где ћемо, каже знаш горе Петрово село код центра, тамо те чекају људи који ће да прихвате то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли добијате неку пратњу?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико не иде са Вама?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Пошто знам где је. Имао сам пратњу из Приштине до Петровог села из МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Имао сам пратњу из МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, до Кладова, докле?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: До Кладова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А потом горе не?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Зашто кад знам, људи нису ишли горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, шта се горе дешава?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горе на Петровом селу, да ли ту улазите у камп са камионом?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или идете?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Пут води поред капије кампа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поред капије, добро?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Иза кампа је већ припремљено место где треба да се истовари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рупа је већ ископана?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих димензија је по Вама?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Три, три ипо са три, од прилике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три, три ипо са три, а дубине?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Око два ипо метра, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свеже ископано или?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да, да, још су били људи који су копали ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту поред?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је копао по Вама?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: По мени су копали људи који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете те људе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Давно је било ја не могу да се сетим лика, лик се мења и ја нисам био овакав пре пет година, шест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете кога именом и презименом, надимком од њих?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Познајем, па хвала Богу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам. Кога затичете на рупи од њих?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога затичете на рупи од Вама познатих, било именом, презименом или надимком?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па то знате и Ви, зашто ме сад питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па морамо да Вас питамо господине Протићу, ми то не знамо, ми то не знамо док нам неко не каже, Ви сте то рекли у поступку истраге?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сам то све написао, и зашто ме сад, ја стојим иза тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зато што?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Стојим иза тога што сам написао, при свакој мојој датој писменој речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро нисте Ви то написали него сте?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјавили у поступку истраге?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Тако је, а написао сам по чињеницама по изјавама, значи нисам ништа измишљао, значи, немојте сад да ме питате да причам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда Вас нисмо морали ни звати?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сматрам да сам по мени угрожен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Лако је Вама причати, постављати питања, ја се налазим у сасвим некој другој ситуацији тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Протићу, ја не знам, Ви сте, ако имате неке потребе за заштитом, ако се осећате угроженим, ако имате неке потребе за заштитом онда сте у том смислу могли контактирати?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Судску службу за заштиту сведока а у складу са законом су предвиђене одређене мере заштите?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја све што сам радио радио сам по наређењу, ја сам само извршилац био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, па то је у реду, него?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: И да ја после ових мојих изјава и после свега и овог суђења и следећег суђења, јер мене следи још једно суђење 19-ог у

Хагу, према томе и мене су уклонили, пензионисали су ме као, по папирима неурачунљивог, ја не знам зашто ме зовете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим да имамо проблема са Вама, ако се Ви осећате нешто угроженим због тога што сведочите?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сумњам у ово време у ову ситуацију у све и свашта и у свакога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли желите да Вам евентуално, ако сматрате да сте тако угрожени, да ли евентуално желите да Вам обезбедимо неке мере заштите?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Све ове људе који су данас као сведоци, ја их све познајем, све их познајем и по имену и презимену са сви ти људи, значи познајем их, а сада ако хоћете да Вам говорим по именично све их знам, из службе из места где сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то што их знате, нас занима ово?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, не, знам их из, у вези процеса овог, значи знам их, а сад Ви хоћете да кажем имена њихова, надимке и тако даље, сви који су позвани као сведоци, све их познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, познајете их?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Из процеса за који сте ме позвали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам али у ком контексту их познајете?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: У контексту лешева, превоза, хладњаче и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овде оптуженог Поповића?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Знам га из виђења, не знам га лично и једног и другог, виђали смо се из службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате га лично, молим?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Знамо се, виђали смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Стојановића?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не познајем их лично али сам их виђао, радили смо заједно у МУП-у смо радили, неко у једној радној организацији, у другом, у једној служби, други у другој служби али виђали смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли познајете Ђерића?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Радосављевића-Гурија?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нас занима?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Арсенијевића, све познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Арсенијевића, добро.

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Значи све које сте позвали као сведоке, све познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од њих био горе на рупи кад сте истоварили ове лешеве?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Био је Ђерић, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гури?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Гури.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Поповић био. Кажите господине Протићу, јел био Поповић или није?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био Поповић или није?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сигурни да је био Поповић. Да ли је био Стојановић?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сам Вам мало пре реко, кад сви људи који су овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, шта значи то сви људи који су овде, јел разумете, шта значи то сви људи који су овде, овде су као оптужени Поповић и Стојановић, неке људе смо позвали као сведоке?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сам њих виђао горе у Петровом селу, у ком су својству они горе били, да ли као редовна војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нас занима ако сте их виђали горе, шта су радили, разумете, шта су радили, занимају нас њихове активности везано за оно време док сте Ви били тамо, шта су радили за то време док сте Ви били тамо, то нас занима?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја кад сам дошао горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па били су горе, не оспоравају да су били горе, кажу изводили су обуку и тако даље?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Тако је, ја кад сам горе дошао, кад сам стигао горе, рупе су већ биле ископане, ови људи које Ви помињете били су поред рупа, да ли су они копали, да ли су машине копале, ја сам истоварио и отишо, дал су они затрпавали или нису, ја то не знам, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте присуствовали томе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Нисам, ја сам само дотерао камион, истоварио и вратио се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, кад сте дотерали?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: А кога сам затеко ту затеко сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дотерали камион рекосте и описасте ту рупу, ископана је била, ја Вас питам?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да они су стајали поред рупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад рекосте рупе су биле ископане, рупе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Тако је, кад сам ја дошо све је било припремљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питам јел била једна рупа или више рупа, разумете, кад сте Ви дошли?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Сад ме питате први пут то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мало пре рекосте, кад сам ја дошо горе, рупе су биле ископане?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Тако је, две рупе, једна поред друге су биле ископане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле две рупе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Тако је, једна је у, на, у једну сам изручио и отишо сам, шта је даље било ја не знам, да ли су ти људи који су, копали они ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да ли су рупе биле празне кад сте Ви?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Празне, па ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обе су биле празне?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Обе празне. Ја сам само дотерао изручио и вратио се, ко је копао, ко је после затрпавао, шта је по рупама било, ја стварно не знам, само знам кад сам поново дошао да покажем место истражном судији из Неготина, ја сам показао ту на тим местима истина је било, као неко смеће, ко је то смеће ставио, стварно не знам, ја не могу да, ни присутан нисам био ни кад је, кад су рупе копане, ни ко је убијао, ни ко је затрпавао, ни ко је поново вршио ексхумацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истрази рекли да је Ђера показао у коју рупу да истоварите то?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Управо ту су били поред рупе, у ту рупу показао, ту сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су ови присутни то ископали?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па није спорно ништа што они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су они сами ископали и да су сами то затрпали?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мада Ви то нисте видели?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кажете имали су лопате, крампове и тако?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Алат је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па алат је ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алат је био ту?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сам истоварио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је ту било људи, по неким Вашим проценама?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Четири, пет, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четири, пет људи?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па то ништа није спорно у мојој изјави, ја сам то дао и даћу поново никакав проблем то није. И они су исто по нечијем наређењу то радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли сте у још којој прилици довели лешеве у Петрово село?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Јесам још једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле два пута, у два наврата, у Петрово село на ову локацију. Кад се то дешава у односу, да ли истим камионом?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Истим камионом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истим тим камионом?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Истим камионом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је лешева било у тој другој групи?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Око педесет, то су из Митровице били из јужног дела Митровице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око педесет?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да. Из неког канала, из неке радионице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази нисте били у том смислу сигурни да сте две?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па нисам зато што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте две туре довели у Петрово село?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, није било, касније после, кад се не филм вратио, него кад сам се сетио неких догађаја и људи који су учествовали у пратњи, јер пазите, није пријатно у отвореном камиону са толико лешева, смрата, црва, мува, возити и памтити и бити у неком стању као кад возите хлеба или не знам шта, намирнице, није, није пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли сте и други пут дошли исто ту у станицу полиције, односно у зграду СУП-а?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: То су детаљи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете се сетити?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Који за мене нису битни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу да ли сте причали са Сперлићем?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: У сваком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или нисте?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не могу да погрешим и ако кажем да сам био јер он је био малтене стално тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате шта нам он мало пре рече. Он нам рече да је дошао камион, ту је био возач, осећао се смрад, после то порече, то је рекао у поступку истраге, па после порече, да није тако него му је дежурни рекао да се осећа смрад из камиона и да је био возач који је рекао да је то нешто с Косова и да треба да вози за Петрово Село али не зна где је, па да му се да неко ко би показао где је Петрово село?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сам код господина Сперлића ушао на први спрат у канцеларију његову и из ходника се из камиона и са прозора видео камион доле, и он је то видео и шта је то ако је дежурни рекао или он, дошао је камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да се закључити, из овог његовог казивања се да закључити да возач не зна пут из Кладова за Петрово село па је због тога свратио ту да му Сперлић да неку?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја као возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неку патрола која ће пут?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја као возач у МУП-у, тај центар је био некад центар Територијалне одбране, у том центру је, уселила се јединица, посебна јединица полиције, тада је био Обрад Стевановић и Мијатовић, начелници односно команданти посебних јединица полиције, ишли смо ја као возач да обиђу центре, да виде услове како, шта, да се ту одржавају вежбе и да се ту смести полиција, пре него Жандармерија се ту уселила, ја сам ту био и у Петровом селу и на Клиси и горе на код Златибора, значи све центре где је била Територијална одбрана обилазили су ови команданти да виде да ту курсеве и вежбе врше полиција, тако да сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, Ви сте знали али из овог његовог казивања би се дало закључити да возач није знао пут за Петрово село, него је тражио?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па што није сео самном у камион да ми покаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, каже да је обезбедио он возача, обезбедио патролу која је отпратила камион?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: То је његово покриће, што је и дужан био да пошаље, а што, кад ја већ имам обезбеђење из Приштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мање више?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: То су неки детаљи, који мање више не знам да ли мењају ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још ово нам реците, по Вашим неким тим проценама, кад сте довели први камион а кад други, оба два за време бомбардовања?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да, да, све се то дешавало за време бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад би то било по неким Вашим проценама, временског типа, кад би то могло бити?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сам путовао по два дана с Косова, овамо дошао, па по недељу дана, пет, шест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пет, шест дана размака?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Би то било?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У априлу, мају?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Први месец бомбардовања, већ бомбардовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први месец, онда би то био април?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Само да Вам кажем, из Јањева кад сам довезо прву туру, бомбардовање је било у току, а након седам дана су ушли НАТО копнене снаге на Косово, е сад Ви повежите дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је онда већ крај, јел тако, то је онда већ крај, пред крај?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Лешеви су се уклањали пре уласка НАТО трупа копнених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда је то већ пред крај бомбардовања, то је онда крај маја, зато што Кумановски споразуме је потписан око 10 јуна мислим, 11 јуна?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Лепо је време било у мајцама смо били сви, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и значи оба камиона, обе туре су у размаку од неких пет, шест, седам дана?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Пребачени у Петрово село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пребачени у Петрово село, тако дакле пред крај?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: А ова у Батајници је из Текије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Хладњача она што је испливала. Њу не знам ко је возио али сам из ње прабацио у камион и пребацио и још једна хладњача из Приштине у њој је било око 600 у Батајници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви рекосте да сте поступали по наређењу Вашег претпостављеног начелника Зековића?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте помињали и Сретена Лукића у поступку истраге?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: С њим сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу везано за ову прву групу из Јањева?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да, да, знајући, пошто сам био у штабу а и он је био командант штаба и Обрада сам возио у штабу, често смо комуницирали телефоном, тај број београдски који сам звао, 99% чак и 100% смем и могу да сам са Лукићем контактирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви сте после показивали, односно да ли сте после тога, касније показивали где сте истоварили лешеве тамо на локалитету Петровог села?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Био сам после повлачења војске и полиције с Косова, још годину и седам месеци на Косову. После 05.октобра та гарнитура се променила и ја сам враћен, односно сви смо враћени у Београд и ја сам почео да радим на своје радно место, међутим нисам могао да се уклопим јер сам дуго био ван униформе и, и онда ми је Лукић предложио кад је та хладњача испливала, Лукић ми је предложио да идем у копнену зону горе, да наводно нећу ништа да радим, да возим покојног Божовића, њему не треба возач, буди доле чисто онако мало ето да, и ту су ми предложили пензију. Кад сам био доле у копненој зони, негде око шест месеци Бујановац-Прешево и Медвеђа, Карлеуша је тада био начелник службе доле у, звао ме, контактирао ме телефоном и рекао да морам да идем у Петрово село, да покажем место где сам то изручио, тамо је био и истражни судија и тамо је био тада и Сперлић, ја сам тачно што кажу у сантиметар показао место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обе рупе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Показао сам, они су то обележили, поставили су чуваре да то чувају, шта је касније било никад чуо ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте их Ви одвели?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кампа до?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тих места где се налазе рупе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Почели су да копају ручно па пошто је дубоко било почела нека киша, дошла је машина грађевинска и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније у неком другом наврату нисте присуствовали?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сам показао они су то обележили оном траком и ја сам вратио се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала, питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само кратко да Вас питам, рекли сте овде у почетку одмах у истрази када сте дали исказ, да сте Ви добили директно наредбу да одете по лешеве, јел тако?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Реците ми да ли је претходно, да ли Ви или неко од Ваших колега добио такву наредбу, јел се ради по општој процени о једној необичној наредби да се оде по лешеве, да ли је Вама, како сте Ви то прихватили, како је Ваше било гледиште на то?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Мене је позвао генерал Зековић, просторије су биле у «Интер-комерцу», пошто је мени отац радио у полицији, супруга, син, ја, он је изабрао мене као по његовим речима, по разговору, да сам ја поверљив човек, и да ми је све то изложио шта треба да се уради.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте Ви нешто га питали, јер није баш логично, знате да добијете наредбу, то је?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па није логично и да ти неко каже да одбијете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само нам мало?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Није логично да Вам неко неко каже а ви да одбијете, а то што је вама реко рачунате да сте на лествици хијерархије неке доле последњи, шта би очекивали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па не знам, ја Вас зато и питам, да ли пре Вас, да ли сте чули да је неко од Ваших колега добио такву наредбу?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Нисам чуо, кад је мени рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли се причало нешто?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Касније кад сам се у ту акцију укључио преко људи који раде на пумпи који су радили заједно са мном рекли су ми како само ти, како само тебе прозивају и позивају да дајеш изјаве а њих не зову и не питају ништа о томе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Кад Вам је реко да одете по те лешеве, да ли сте сазнали одакле су ти лешеве о ком броју се ради?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Први пут кад ми је реко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само мало да ја поставим питање па Ви, да ли сте нешто детаљније у том моменту знали?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не. Не први пут кад ме је позвао није ми помињао лешеве, него ми је рекао да нађем неки камион код неког свог пријатеља, другара или познаника, ко има камион да треба да се обави неки задатак који је јако поверљив у интересу државе, ја сам отишао у Батајницу пошто сам тад живео у Батајници, од избеглице једног мог комшије, пријатеља, Тоде се зове Курбалија, имао је камион, «Мерцедес 1213».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел то био затворен камион?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: То је камион сандучар такозвани са церадом, ја сам узео од њега камион, стварно нисам знао где идем, ни зашта ми је камион потребан, али ми је рекао пошто је тада била и несташица горива, да ћеш реко дати буре до 200 литара нафте и биће му пун резервар, ја сам том предложио, то тражио, он је дао камион и сада чуо сам пре неки дан да је Дуле, Душко Перић тај који је био самном преминуо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А други пут сте знали?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Наравно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То сте рекли да Вам је јасно дао наредбу?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Први пут нисам знао, други пут и трећи и четврти сам знао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И колико укупно пута то?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Четири.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Четири пута?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Три пута и четврта ова коју ја нисам, само сам претоварио и с камионом кренуо, то је прва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже да је отишао, ја сам разумео, а сад, да је отишао у «Гемакс» и тамо је узео камион који је имао онај миксер па је скинут миксер па, јел то било за ово први пут?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, то је било за други пут, а први пут сам камион узео из Батајнице.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како сте, интересује ме, објаснили сте колегиници како сте узели овај камион од овог приватно, а како сте у «Гемаксу» узели камион?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Врло једноставно, кад ме неко пошаље код неког и каже иди јави се том и том узми камион, ми ћемо да га вратимо.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Без икаквих писмених?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ни налог за ове возње.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли имали путни налог?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, не, никакав налог.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Никакав нисте имали путни налог. Сад ме интересује, Ви сте рекли да сте били више пута тамо у том центру за обуку у Петровом селу, да ли зна где је та била рупа за смеће, где се одлагало смеће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се иначе одлагало смеће?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Смеће се није ту никада одлагало, јер имало је метални контејнер који је пре уласка у центар са леве стране, метални контејнер онај за камионе што се ланцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Значи ту је се смеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је то одношено негде?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Наравно.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али касније, јел ту, нешто сте поменули смеће, нешто?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па није то смеће, то је.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Касније после?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: То је камуфлажа смећа, то је бачене су чаше, флаше воде, и конзерве оне грашка и не знам чега већ, краставаца.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На ову рупу која је већ попуњена лешевима?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Преко рупе.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А интересује ме ово, нисте били присутни, Ви сте само показали како сам Вас разумео, само сте показали место а нисте били присутни ексхумацији?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате ништа о ексхумацији?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, они су мене држали док нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почели су, па почела је киша па?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, не у праву је што пита, био сам присутан да потврдимо да је то то, кад су наишли на први леш, слободан сам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кад сте наишли на први леш?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Прво је било, копали су и наишли смо на неку кошчицу, то је кошчица, дал је нека пашче донело неку кост, али није људског

пореkla и онда су се ту око те коске мало задржавали и онда овај што врши, лекар овај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Оташевић?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, не судски лекар из Београда из МУП-а је, каже ово је животињског порекла и копали су и кад су наишли на први леш каже.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли видели тај први леш?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Јесам, слободан си каже.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А како је изгледао, јел имао неку етикету?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Баш је био, баш је изгледао онако како сам га и довезо, у ПВЦ јакни у цепу сам реко тај мора да има кесу пластичну са дуваном и упаљач и кутија «Зете» цигарете, погледали су и то је то било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел имао неку етикету, оно знате, ознаку неког броја, или?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, кажем у цивилу човек био, фармерке, или плаво радно одело, доњи део, горња ПВЦ јакна и у цепу је имао ову дуван кесу са дуваном и упаљач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одкуд Ви знате да је он то имао у цепу?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Зато што кад су утоварали испало је, па онај што је утоварао мунуо му, ставио му то у цеп и убацили га у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у Јањеvu или?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: У Јањеvu, то за Јањево причам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је леш из Јањева?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Та прва гробница коју сам ја показао из Јањева је, кад су дошли до првог леша слободан си, ја сам отишо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ова, рекли сте ово други пут, донели сте, затрпали су и остала је једна празна, други пут кад сте дошли из Митровице из јужног дела, јел онда попуњена ова друга рупа или нека трећа?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Извињавам се поновите?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Дакле, када сте дошли са овим «Гемаксовим» камионом из Јањева, било је 17, 19, њих сте ставили у једну ископану рупу која је, а друга је остала празна, јесте ли другу туру, трећу јел из Косовске Митровице из јужног дела, јесте ли у ту?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него у трећу?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Пазите ја сам ту једну изручио и отишо, друга је била припремљена што каже судија, да ли је још неко возио е то не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А, значи сасвим нова рупа?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја то не знам, ја нисам могао из једног камиона да стојим на обе рупе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хвала.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте рекли да нисте имали никакав путни налог да ли сте имали некакво писмено наређење за ту врсту превоза?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, само око у око.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Ви знате околности, ја ћу просто поставити то питање, Ви сте спомињали овде генерала Зековића, значи сва та четири пута, да ли Ви имате неко сазнање да ли за то зна врх полиције или не, за сва та четири пута превоза лешева?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја се нисам дружио са врхом, мени је непосредни старешина Ненадић, шеф гараже и генерал Зековић који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник управе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Значи све што сам добијао наређење, све што сам обављао и за време службе односно пре тих догађања добијао непосредан путни налог за градске вожње или.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја питам само за ова четири пута, да ли за сва четири пута Ви контактирате са врхом полиције?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, сем овај телефон који сам поменуо београдског броја, а разговарам из Приштине, дубоко убеђење сам имао ето да кажем 99,9% мислим и сматрам да је то глас генерала Лукића.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Имам само још једно питање које је остало нејасно обзиром на оно што сте рекли у истрази, а пре свега се питање односи на лица која сте Ви затекли у Петровом Селу кад сте довели овај камион лешева са којим сте прво отишли до Сперлића па онда горе, значи интересује ме, Ви сте овде јасно рекли ко је био поред рупе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Јесам и стојим и дан данас иза тога, само молим Вас да ме не терате имена.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: На питање председника већа, данас, да ли је тамо био Поповић Сретен, Ви сте рекли не сећам се?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не сећам се.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Али сте рекли да је био Гури, сада ме интересује где је био Гури, јер сте дали у истрази то објашњење, па сад није јасно да ли је Гури?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Рећи ћу Вам, Гури је и стојим иза тога, само здрав разум може да закључи нешто и Гури је тада био тамо и тврдим и мислим да Гури није дошао специјално да прихвати лешеве, Гури се можда тамо нашао јер је тада био у кампу у једном возилу са ћерком, и тада је дошао вероватно да избегне бомбардовање Београда са дететом и тако даље и да се нађе код своје војске горе. Био је у тој камп приколици са ћеркицом. Ја кад сам дошо, моје дубоко мишљење, људски, да човек не би своје дете довео да прима лешева, него се ту затекао кад је неко наређење дошло да се ту дотерају и он се ту случајно са дететом затеко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није му ваљда дете било?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ваљда дете такође било тамо?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ћеркица, он је са ћеркицом био у камп приколици наспрам капије уласка у камп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не говоримо?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да је он дошо раније са дететом ту а да је касније дошло неко наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то разумем него само ми остаје нејасно?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Гури уопште није долазио до рупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо Вас?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, Гури је био доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тамо поред рупе, то смо Вас питали?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ја сам стао код њега одвезо камион и показао сам, растоварио камион, доле паркиран мало ниже камион реко сам Гурију о чему се ради, он је казао не брини ништа, позвао је Сперлића, Сперлић је послао возило «застава» ватрогасно возило да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се опере?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Да сперу камион, и шта се дешава, пошто је то нагиб а макадам је, поставио сам клинасти подметач да камион не крене, кад је прао камион, како је вода падала спрала је, померио се онај, камион је кренуо и ударио је у тај контејнер за одлагање смећа том приликом дошло је до оштећења хаубе и турбине на камиону, без икаквих проблема упалио сам и отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али камион се није нешто кваро, није било потребе за механичарем неким?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Какав квар, можда је дошло до запушења негде пред скретање «Бош пумпе», мало се охладило, упалио и отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било потребе за ангажовањем неког механичара да поправља?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ко да вуче, ма, који је то камион што може да вуче тај товар, а тамо где сам ја стао не може да прође сем пешак, на том делу пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дорбо, јер Сперлић нам нешто говори?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ма, он прича да је слао неке механичаре, какве црне механичаре, можда је он послао механичаре у међувремену се камион упалио ја сам малтене завршио поса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи ако сам ја добро разумео, и Ви ево одговорите да ли је Гури био поред рупе?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Не, то сам рекао, а здрав разум, што ме размете шта оћу да кажем, да дете није довео да присуствује и да гледа то, него је са дететом дошо, и та ситуација се поклопила с тим да испадне да је он са дететом доша.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Кад сте разговарали са Гуријем, да ли сте стекли утисак или имате сазнање, да ли је он знао да ћете Ви доћи?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Па, претпостављам да је знао, јер се није изненадио кад ме је видео.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени, немају питања. Господина Стојановића не видим па, али слободно реците гласно ако желите нешто да питате сведока?

Даљих питања сведоку нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да изјавите господине Протићу?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ако ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК БОЖИДАР ПРОТИЋ: Ништа јер знам да ме не следује ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове доласка не тражи.

Хвала лепо, можете ићи.

Позовите молим Вас сведока Арсенијевић Миленка.

Сведок МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ

Сведок Арсенијевић Миленко са подацима као у спису, упозорен и опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведоке исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Арсенијевић Миленко?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дobar дан господине Арсенијевићу. Да ли има промене у Вашим личним подацима које сте дали у досадашњем току поступка?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите и даље овде у Пролетерске солидарности 38?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: 38, на Новом Београду.

Са подацима као у спису, упозорен, опоменут, те заклет читањем заклетве за сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Арсенијевићу чули сте она упозорења и поуке о дужности казивања истине и тако даље, сад Вас молим да прочитате гласно текст заклетве за сведока, ту је испред Вас на пулту.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тако је. Господине Арсенијевићу претпостављам занте шта нас занима, знате коме судимо и које је кривично дело у питању, само укратко да ли остајете при изјавама које сте дали у досадашњем току поступка?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па то је оно чега сам успео да се сетим кроз све ове године фактички од 2001. када је све ово и кренуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јул '99. године Ви сте где?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: У јулу '99. сам био у Управи полиције смештени смо у згради «Трудбеника».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи комплетно одељење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју сте функцију обављали или дужност вршили?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: По повратку из Приштине сам био шеф Одсека за посебне јединице, а од 15. јула исте године сам постављен на место начелника Одељења за посебне јединице и резервни састав у Управи полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро. Шта се дешава везано за оно што је предмет овог поступка? Ако сам добро схватио ви у поступку истраге кажете да Вам је неко наредио да контактирате доле начелника СУП-а у Прокупљу везано за браћу Битићи?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Односно начелника Одељења полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е начелника Одељења полиције, баш начелника Одељења полиције?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да начелника Одељења полиције Вучковић Милисава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вучковић Милисава. Ко Вам је то тражио и шта је од Вас тражено и шта сте Ви урадили? Само укратко.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Буквално ми је речено да назовем Милисава и да му пренесем да ће доћи припадници ПЈП да преузму нека три лица која треба да изађу из затвора са издржавања казне, значи то је оно један од 50-60 задатака колико сам у току дана добијао, обзиром да сам био задужен за сарадњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Вас је тражено баш да назовете Вучковић Милисава?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Само да назовем Вучковић Милисава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не начелника СУП-а у Прокупљу или СУП у Прокупљу, па Ви одлучите да контактирате баш Милисава?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не, не начелник Одељења полиције зато што сам и по линији рада, односно по Посебним јединицама полиције био везан за начелника Одељења полиције у свим секретеријатима, значи не за начелнике секретеријата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Начелници секретеријата су комуницирали са начелницима управа, а изузетно ако треба на нешто да се чујемо са њима значи чујемо се али искључиво по наређењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то од Вас тражи?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па овако, у то време мислим морам да кажем каква је ситуација била у том периоду када смо се вратили из Приштине, у канцеларији је било комплетно одељење смештено нас 7, имали смо 2 стола и неколико столица. Сви задаци које смо добијали оно што нисам ја лично био задужен да организујем да одрадимо то сам углавном писао на столном планеру и како који задатак, то су били задаци нека се јави овај, провери где је овај, види да ли је опрема стигла овде, да ли је стигла онде, значи оно што је било у опису мог посла као шефа одсека. А оне задатке за које сам лично био задужен њих сам водио у свом роковнику ко је наредио, шта је наредио, значи овај задатак сећам се да сам назвао Милисава и да сам му то пренео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, занима ме ко Вама то наређује?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Мени су могли у то време да нареду начелник тадашњи ресора Властимир Ђорђевић, затим Обрад Стевановић који је био помоћник министра и начелник управе полиције и Љуба Алексић који је био у то време заменик начелника Управе полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Сретен Лукић?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Сретен Лукић је био начелник колико се ја сећам Управе за, како се тада звала, за пограничне послове и странце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он могао да Вам нареди такво шта по свом положају?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па обзиром да је био и помоћник министра теоретски је могао и он, али ја кажем 90 % тих контаката сам имао углавном са Љубом Алексићем и са Обрадом, а повремено, односно понекад је у њиховом одсуству дао директно и начелник Ђорђевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђорђевић је имао надимак који?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: «Рођа».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Рођа», добро.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Властимир Ђорђевић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви тачно кажете Вучковићу? По Вашем сећању.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па оно што су ми и рекли, значи да ће доћи припадници ПЈП и зато смо у ствари, зато сам и ја добио тај налог

обзиром да се ради о припадницима ПЈП, а ја сам био шеф одсека, да јавим Милисаву, односно у Прокупље да ће доћи припадници ПЈП да преузму нека три лица која треба да изађу са издржавања казне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они тек треба да изађу?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било потребе за неким информисањем када излазе? Ово схватите у циљу подсећања, дакле да се.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па не знам, кажем имао сам тих 15-20 дана, значи од доласка из Приштине толико много тих послова који нису били везани директно за моје радно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не прво питам Вас да ли је евентуално, дакле само у циљу подсећања, да ли је евентуално ишла прво провера кад излазе?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не, ја нисам имао тај податак, односно нисам добио налог уопште да проверим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то нисте знали?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Јер то да сам добио ја лично да проверим кад излазе било би вероватно у мом роковнику, зато што оно што ја кажем лично што сам задужен за било који посао то сам писао у свом роковнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ништа више у вези тога Ви не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Стварно не сећам се да ли сам Милисаву у току дана да ли смо се чули још по овом ил по неком другом питању, значи не могу да тврдим јер стварно не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишта ближе знали о тим лицима, ко су, што су?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ком основу су, где су?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И по ком основу?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Ништа од тих података, обзиром да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сазнате више о томе?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: То сам тек сазнао када ме назвао, односно стигла је представка једна из СУП-а Прокупље, мислим да је био адвокат Милошевић или Марковић, не могу да се сетим тачно где се помиње да су тројицу браће по пуштању из затвора преузели припадници ПЈП и та представка је дошла, насловљена је била на мене да видим да ли су тачни наводи, обзиром да се ради о припадницима ПЈП, иначе те послове по представкама радио је Одсек за законитост управе полиције. Ја сам се чуо са Милисавом и питао сам га, реко Милисаве добили смо неку представку реко не знам о чему се овде ради и после сам у роковнику када сам покушао да се присетим свих ових детаља 10. новембра, тада сам остварио контакт са Милисавом и ево у роковнику пише Милисав Прокупље, од прилике шта се тражи из представке и тада сам први пут и чуо имена браће Битићи. Милисав

ми је рекао па то су каже они што си ми јавио летос да треба да дођу да се преузму, значи тек тада сам сазнао да се ради о браћи Битићи. Написао сам на цедуљици да је по Милисављевој изјави тачно да су их преузели припадници ПЈП по изласку из затвора и то сам вратио у Управу полиције, односно дао секретарици, а даљу судбину акта стварно не знам, да ли је отишло у Одељење за законитост, односно у ресор јавне безбедности или у кабинет, стварно даљу судбину акта не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаје ми нејасно мало, искрено да Вам кажем, остаје ми нејасно мало то како не можете да определите ко Вам је наредио да зовете Прокупље, да зовете Милисава, ко Вам је наредио да од овог врло уског круга људи који су то могли да ураде имајући у виду место где се ви налазите у тој полицијској структури?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Кажем Вам можда 85-90 % контаката је било са замеником начелника Љубомиром Алексићем, али то су били углавном они задаци који су везани за послове преузимања опреме и ових осталих текућих послова значи из мог домена. Са генералом Обрадом везано за обуку ПЈП и друге ствари везане за реорганизацију коју смо у то време већ почели да радимо и Властимир Ђорђевић и пре овога звао је изузетно када они нису били ту ако има нешто да се хитно уради. Обзиром на све ово шта и како је мислим да не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да сте се и опредељено изјашњавали и о датуму тог разговора са Вучковићем?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Са Вучковићем само 10.11. јер то имам у свом роковнику уписано, значи да је 10. новембра када је стигла ова представка то имам у роковнику и баш уписан тај датум када сам се чуо са њим везано за ову проверу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли имате уписан датум везано за овај разговор?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Кажем све те задатке који нису били везани, где ја нисам био носилац, посла односно где нисам имао конкретно нека задужења да нешто организујем, да спроведем то сам писао на овај стони планер и по завршетку недеље ја сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја сад читам овде у поступку истраге Ви кажете, то је било негде 7. или 8. јула, не сећам се тачно датума, где ми је једноставно неко из руководства министарства које је било смештено у улици сада је то Светогорска у Комерцијалној банци и тако и тако даље, наредио, дакле говориоте 7. или 8. јула?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да Вам кажем то кад су ми рекли шта је било, како је било, ја сам нисам могао ни тада детаљно да кажем да ли је био 7. или 8.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али то је прилично близу, прилично опредељено, нема везе да ли је тачно, али је прилично опредељено 7. или 8. јули, значи није оно у првој половини или у другој половини и тако даље?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Кажем стварно нисам могао ни тада да се сетим који је тачно датум био, да ли је био 7. да ли је био 8., јер нисам уписао то у свој роковиник и нисам могао да кажем да ли је било 7. или 8. Међутим када је све ово кад је било са браћом Битићи шта је и како је у представци је писало да су они, ја мислим да је било 8., не знам мислим да је био 8. јул када су они пуштени са издржавања казне, али стварно ја би био најсрећнији да могу да се сетим сада и да кажем све шта је и како је. Кажем по овоме ко је могао да изда наређење да се та лица преузму, то су биле једино ингеренције министра, односно начелника ресора, начелник управе полиције није имао ингеренције везано за странце, имао је што се тиче полицијских послова, па један од њих је и спровођење лица значи по патролном листу, односно по добијеном задатку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, никаква даља ни ближа упутства, ништа? Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам ово Вас је нешто слично питао истражни судија, али баш је интересантно и ја бих волела да ми покушате објаснити. Ви сте рекли да, овде није обележена страна на транскрипту тако да не могу тачно да утврдим на којој страни се налази овај део, питао Вас је истражни судија када сте значи преносили ту информацију или наређење како нисте добили било какву информацију, било средствима која ће бити коришћена приликом преузимања тих лица, о аутомобилима, било шта, па Ви сад кажете да ништа буквално нисте знали ни ко, ни чиме, ни како ће преузети лица, да ли је то нормално за функционисање полиције, поготово у таквим условима да преносите информацију да ће неко доћи по некога нечим без икаквих конкретних, доћи ће тај и тај не знам камион или није битно шта аутомобил, пренеће се уз два три лица ће доћи, некакву идентификацију, како је могуће у полицији у војсци, тако озбиљним институцијама да се неко долази по неког, узима неког, води негде нечим?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па ево, разлог је тај што су и управе, значи начелници управа могли су комуницирати директно са начелником секретаријата. Кад сам добио овај задатак ја нисам добио ништа друго ни да организујем превоз ни да упутим људе, ја сам сматрао да је то већ унапред све договорено, са неким из СУП-а Прокупље, ја сам то схватио само.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Али Ви ипак преносите информацију, јел тако?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да, управо то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ви сте посредник, како ћете пренети том коме требате пренети?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па само да су кренули да преузму лице, значи ја сам схватио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Знам, али могла су кренути 5 неких возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да су кренули него да ће доћи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ће кренути, значи могла су бити више возила по нека више лица, како сте идентификовали коме преносите за шта? Разумете шта Вас питам, ради се о озбиљној ствари, то није да носимо брашно, па ће кренути.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Знам ствар је веома озбиљна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Зато Вас питам како је могуће да Ви не преносите или да не питате шта да кажем томе коме преносим, ко долази и са чим, нека информација било каквог карактера?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи и у ранијем периоду било је много задатака који се на нивоу ресора, односно на нивоу управе полиције, секретеријати или друга управа, све се договоре технички детаљи без укључивања одсека.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Схватам, а што су онда Вас укључили ако су се они директно договарали, шта Ви ту представљате онда? Ви представљате посредника?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па вероватно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па што ако Ви мислите, извињавам се само да Вам објасним, логично је да Ви мени покушате објаснити, ако сте Ви посредник значи преносите неку информацију, ако сте мислили да су се они директно договорили шта ћете онда Ви ту?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па не, мислим како Ви нисте реаговали?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па ево нисам реаговао зато што смо имали, односно лично сам ја добијао ни сам не знам колико пута дневно сличне налоге.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да нека лица једеноставно ће доћи и узети друга лица?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не, не мислим за лица, значи ту је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Али ово је наредба која ипак није уобичајена, која се разликује, долазе нека лица и узимају нека лица са неким, значи како Ви као службено лице се не интересујете о чему се ради, како ћете успети пренети наредбу, разумете?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па ево, ја нисам у том моменту када сам добио то, то обавештење да пренесем само обавештење, ја то нисам схватио као наредбу за себе, него једноставно обавести само Милисава да ће доћи припадници ПЈП и ја сам фактички због тога што сам био шеф Одсека за посебне јединице, вероватно су ми зато и рекли само да јавим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Знам али да Вас је Милисав питао, извињавам се, а ко је Вама ту наредбу дао? Од кога сте, могао је то непознати неко, могао је било ко да позове и Вама да каже који је случајно сазнао Ваш телефон или нешто да каже пренеси Милисаву да

пусти, значи могао је било ко, било чији припадник? Ако сте тако били сигурни, разумете шта ја Вас питам, јел ово понашање неуобичајено за много баналније ствари, а у таквом сте једном моменту деликатном, како сте тако површно прешли преко оваквог озбиљног задатка, како за себе лично нисте тражили информације да би себе покрили у некој ситуацији незгодној која може настати?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Морам само да Вам објасним како је у ранијем периоду било, ја сам исто добио много таквих задатака само да кажем, односно да јавим да је СУП-у у Приштини нпр. или штабу у Приштини док је постојао штаб, да је кренула јединица, чује се на пример начелник управе полиције са начелником секретеријата или са командантом ПЈП или са командантом одреда ПЈП и он каже кренула је јединица, јави доле да изврше прихват, значи моје је било само једноставно да то што ми кажу да је кренула јединица да се припреми екипа доле само то да пренесе. Значи ја сам и тај задатак управо тако схватио и урадио јер сам сматрао да је све већ са неким из СУП-а Прокупље договорено јер ме ни Милисав, да ме је Милисав упитао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Чекајте зар вам није било логично онда да тај неко директно Милисава зове, а што ћете сад Ви ако су они већ све договорили, коју сте Ви онда функцију?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Управо о томе што се радило о припадницима ПЈП, а ја сам био шеф Одсека за ПЈП и сви послови који су буквално везани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ја чујем Ваше објашњење, мени није логично, ја га не могу мислим схватити можда Ви то што причате има Вама логике, али мени заиста није животно логично, нарочито у оваквој ситуацији.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Проблем је што су такви услови рада били у то време у Управи полиције.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па баш зато што су такви услови били, требало је 5 пута проверавати једну ствар.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Кажем да ме Милисав упитао о којим лицима се ради, ја бих вероватно онда морао да видим шта је и како је јер он ми ништа, он ме није питао ни која су лица ни шта је. Ја сам из тог разговора значи схватио да и он зна о чему се ради и схватио сам да је моје било само да обавестим да су људи кренули.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи, то ја сам тако схватио тај задатак у том моменту. Мислим да сам знао стварно на шта ће све ово да изађе верујте ми писао би све, сваки минут где сам био шта сам радио.

Јер стварно у том моменту ја сам то схватио један од многих задатака да једноставно пренесем да су људи кренули и да је све остало договорено да би они могли доле да раде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих молио сведока да мало објасни само он је изјавио овде да је везан за начелника полиције, шта значи та веза за начелника полиције?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Начелник одељења полиције у секретеријату?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Начелник одељења полиције да, у секретеријату?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па ево значи Посебне јединице полиције, ја сам био шеф Одсека за посебне јединице полиције, а Посебне јединице полиције су биле у саставу Одељења полиције у секретеријатима, значи све што је било везано за ангажовање значи ишло је преко одсека за ПП.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какав је однос између Вас и какав је однос између Милисава као шефа одељења полиције, начелника одељења полиције?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па што се тиче односа нашег ми смо били у истом рангу, ја нисам као шеф одсека у управи полиције, нисам могао да наредим Милисаву без наређења из ресора да подигне јединицу, да је упути било где да изврши било који задатак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте могли да наредите или нисте могли уопште да наредите?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не, лично да наредим ја као шеф одсека Милисаву као начелнику одељења ја нисам могао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Што сте онда звали Милисава?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па само да му пренесем оно што је речено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Што нисте звали овога начелника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да му је речено да зове њега. Ја сам то покушао.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Начелницима секретеријата ја као шеф одсека нисам могао да комуницирам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако не можете да комуницирате са и не можете да наредите Милисаву ништа, шта ћете Ви у причи? Шта ћете Ви сад ту?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Верујте ми и ја се питам. И ја се стварно питам

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је Вама био старешина?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Начелник управе полиције је био Обрад Стевановић и уједно је био и помоћник министра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је Вама био старешина, одговорите ми на питање? Тај и тај, готово.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Обрад Стевановић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, одакле сад у причи да сте могли да добијете још од 5 лица једну исту наредбу?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па овако, помоћник министра је био и Властимир Ђорђевић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питама Вас лепо, како је могуће да поред Обрада Вама још неко изда наредбу? И ту помињете још 3 или 4 лица? И како је могуће да се не сећате ко Вам је дао наредбу за конкретну ствар?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Ево могли су да ми нареде, значи Љуба Алексић као заменик начелника управе полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваш шеф је Обрад Стевановић?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је ово, Ваш непосредно претпостављени старешна је Обрад Стевановић, претпостављам да је њему пак министар?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Начелник ресора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник ресора, па потом?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи иде шеф одсека, начелник одељења, начелник управе, односно заменик начелника управе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па заменик Вас пита сад како Вам могу наређивати неки други који нису у овој линији?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је једна хијерархија просто Ви имате једног старешину, немате 50 старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро замениче, да заврши, објашњава, сведок зна шта га питате не морате појашњавати.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Ја мора да извршавам наређења помоћника министра, ако је помоћник министра био Властимир Ђорђевић и уједно начелник ресора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта има везе са овим помоћник министра? Има он свог, има Обрада Стевановића.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Звали су пуно пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега замениче. Колега замениче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте да мешате ту бабе и жабе, реците од кога сте добили наредбу. Јел та наредба ишла од Вашег непосредног старешине или није ишла?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Кажем могли су и у то време, значи Љуба Алексић, Обрад Стевановић и Властимир Ђорђевић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То није моје питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро па немојте понављати, питали смо га то и он одговара на начин како одовара, можете бити задовољни или не морате бити задовољни са тим али немојте на тај начин инсистирати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како конкретно гласи наредба?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Ево сад ћу још само да појасним, значи као шеф одсека, ја сам морао да извршавам налоге, наређења начелника одељења свог у коме сам радио, то је Одељење за ПЈП и резервни састав, заменика начелника, значи по субординацији по хијерархији, заменика начелника управе, начелника управе, помоћника министра, начелника ресора и министра, значи ја сам све то морао да извршавам њихове налоге.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ма нису сви они били Ваше старешине, какве налоге других људи из друге службе?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Непосредне да, значи нису ми биле непосредне старешине сви али су ми били старешине, значи од свих њих сам ја као од помоћника министра морао да и могао да примам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како гласи наредба коју сте добили од непознатог човека и коју сте извршили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је. Рекао је назови Вучковића Милисава.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: И да га обавестим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реци му да ће по три лица која излазе доћи припадници ПЈП, то је крај приче. Питали смо га лепо, то је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел о томе известио онога од кога је добио наредбу?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато Вам постављам прво ово питање па следеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви сте урадили, поступили, да ли сте известили тога који Вам је то наредио, да ли сте га известили поступио сам, обавестио сам Милисава и тако даље, то Вас пита заменик а и ја.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Мислим да сам на специјал 42484, то је био специјал којим смо комуницирали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко користи тај специјал?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: То је користио, водио се на шефа кабинета, начелника ресора јавне безбедности, Властимира Ђорђевића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каква је то држава да ти можеш да зовеш шефа кабинета, немој молим те да причаш, кога си обавестио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине замениче!

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се извињавам. Само моменат.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: То је једини специјал који смо ми из Управе полиције комуницирали са руководством министарства које је било смештено у згради Комерцијалне банке у Светогорској улици. Значи то је једини специјал који смо ми имали и са којим смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И отуд сте га запамтили?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: И тај вероватно се и данас налази код.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, мислите да сте позвали тај специјал и обавестили некога?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не могу да тврдим 100 % ко је био, ја да могу ја бих рекао тај ме назвао, њему сам рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел правио у свом нотесу неке белешке о том разговору и о тим свим разговорима око Битића?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не рекао сам мало пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да сам на оном недељном планеру оно што није било битно за мене што ја нисам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сматрали сте да ово није битно па није се задржало у роковнику.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: У том моменту мени стварно поред свих послова ово није било битно, схватио сам као један од многих задатака које сам у то време добијао. Радно време нам је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел му Милисав јавио ево отишли су?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Колико се ја сећам не, више са Милисавом по овом не сећам се уопште да смо се чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До новембра месеца?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сам ја разумео он има неке старешинске везе са ПП-ом, да ли зна ко је одвезао браћу Битићи од Прокупља до Петровог села?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После кад сте то проверавали?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: С обзиром да се ради о неспорно припадницима Посебних јединица полиције, а он је надлежан и за те припаднике?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не око тога стварно нисам знао ни ко је упућен, ни којим возилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ништа више истраживали?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Стварно ништа нисам знао, да ли је ишао једно, два или пет возила, мислим стварно кажем ја у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био именом и презименом.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Нисам уопште то схватио као своје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у то време, дакле говоримо почетак јула месеца, после 7. имали телефонске контакте са Гуријем и колико ако јесте?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да ли тачно 7. или 8. не знам али имам у нотесу, односно у свом роковнику 12. мислим да је или 14. везано за опрему и за упућивање следћих јединица на обуку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јели то био јули месец?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да, да јули, 12. и 14. јули ја мислим да је датуме имам у свом роковнику то сам и колегама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Због чега сте Гурија звали 12. јула '99. ?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не, звао је он мене за део опреме за неке дневнице и за гориво да се обезбеди гориво преко управе за заједничке послове на пумпи у Кладову за једнице које су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви знате, откуд сте Ви тога се тако добро сећате?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Зато што имам у свом роковнику, то сам добио од њега јер он је то тражио и ја сам му све записао, значи оно што сам требало ја лично да одрадим то сам записао у свој роковник, мислим да су биле у питању неке дневнице, муниција за гађање и гориво на пумпи у Кладову.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се Гури тада налазио, ако сте се чули са њим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: 12. ја мислим да ме је звао из Петровог села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Звао Вас из Петровог села?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Мислим да пише Гури Петрово село.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 14. јула сте имали још један разговор како кажете?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да, исто везано за опрему.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какву опрему?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: И за упућивање следеће смене, мислим да су требало да иду Новосадски ореде и да «Шмит» треба да одреди људе, то је заменик команданта Новосадског одреда, да он треба да одреди људе који ће ићи на обуку. Имали смо још један контакт везано за враћање неких људи са обуке који су били упућени на овбуку, а физички нису могли да издрже и после пар дана су враћени, мислим да се ра ди о 4 или 5 припадница 36. одреда из Крагујевца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је био тај трећи контакт?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: То је све било значи од 12-ог, то што имам евидентирано, овај трећи не знам тачно кад је било али и он је био у размаку од неких 6-7 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са тим крагујевчанима рекосте?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Они су били упућени на обуку и Гури је управо, односно Горан Радосављевић је управо и звао из тог разлога да се они врате са обуке јер не могу физички да издрже, обука је била напорна и он је због тога звао да се преко команданта одреда организује да се они врате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се десило да Ви некад позовете Гурија у то време?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па једино кад су биле смене, значи кад је била смена да проверим да ли је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте Ви звали Гурија јула месеца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дал то имате евидентирано?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Могуће да има овај други део кад су се вратили са обуке, односно када су ови четворица – петорица враћени са обуке, али не сећам се тачно датума, значи био је после негде 14-ог, 15-ог од прилике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На који телефон сте га добили?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Био је телефон 017 имао сам га уписаног у Петровом селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јели то телефон неког објекта?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Наставног центра у Петровом селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставног центра, 017 позивни број тамо тог, те регије?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи фиксни телефон наставног центра?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да, фиксни телефон наставног центра у Петровом селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико пута сте звали на тај телефон?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па не могу сад прецизно да кажем три ли пет пута, али значи зависно од потребе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко се све јављао на тај телефон када сте Ви звали три или пет пута?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можемо да се ограничимо замениче, неки период?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ограничавамо се на време јули месеца, само причамо о јулу месецу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И крај обуке када долази следећа обука, значи то је све јули месец?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи јављао се онај ко је био дежурни тога дана, ако ми требаљ неко кажем позови, били су Горан Радосављевић и Ђерић Радомир руководиоци обуке, ако нису ту ако не може да их зовне оставим поруку да ми се јаве и пренесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био, односно да ли познајете Поповића?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Поповића сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је он тамо?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: У то време је био инструктор, колико се ја сећам, значи инструктор обуке из оперативно потерних група раније што смо имали ОПГ, а боље сам га упознао кад је формирана Жандармерија, односно када сам 2000. године упућен на југ Србије тад сам га и упознао и по формирању одреда Жандармерије у Нишу он је добио решење за тај задатак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам још само једно питање. Помињао је ове телефонске контакте са Гуријем из којих видимо да Гури нешто тражи од њега, па ако може да објасни какав је однос између њега и Гурија у тој некој хијерахији, да ли постоји неки хијерархијски однос старшина или подређени и у том смислу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто баш од њега да тражи ту опрему, та средства?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па ево, Горан Радосављевић је био одређен за руководиоца обуке ОПГ-а у Петровом селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, какав је Ваш однос са њим?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: У то време, значи када је почела обука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У функционалном смислу? У смислу дужности ко је коме претпостављени, ако јесте уопште?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Он је био шеф Одсека за посебне јединице у СУП-у Београд, значи имао је то решење, ја сам био шеф Одсека за посебне јединице у управи полиције МУП-а Србије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, немојте добацивати, ја нисам разумео шта је ту све.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи Горан Радосављевић је исте послове које сам ја радио у Управи полиције МУП-а радио у секретаријату Београд.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био виши ко је био нижи, то сте нешто и коментарисали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако има неки однос надређености, подређености?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Хијерархијски управа полиције, министарства је била у рангу са секретеријатом у Београду, значи управе и секретерији су нам били што се тиче ових послова у истом рангу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад морам конкретно да Вас питам јесте ли Ви са Ваше позиције могли да издате команду Гурију или је он то могао Вама да изда?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Ни ја њему ни он мени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како онда тражи нешто од Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто он, то Вас пита заменик за ове неке потребе, које је имао везано за дневнице шта већ рекосте, потребе тамо наставног центра, зашто се обраћа Вама?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Зато што сам ја био шеф одсека за посебне јединице при МУП-у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте Ви задужени за то?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Задужен сам значи за обуку, за опремање, за све остало, те налоге, односно није налог него захтеве које сам добијао телефоном од свих ослаих, у управи полиције смо правили акт према управи заједничких послова да се то обезбеди и да се даље изврши транспорт.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На крају колико пута су се чулу у јулу месецу '99?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реко је три пута га је звао и још два пута?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па можда, не могу ни ја прецизно да кажем толико једино да погледам роковник да видим звао га тад, тад и да ли значи за ова три четири контакта сигурно се сећам зато што сам било је од прилике баш овај период који је био интересантан и тражио сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И у та три, четири контакта Ви сте га нашли на фиксном телефону Петровог села, наставног центра?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Углавном је било преко тог 017 броја, не знам тачно који је.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја се извињавам ово је било сугестивно питање и сведок није то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо, али разумели смо.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када, није важан датум, него кад је он разговарао са Милисавом Вучковић, да ли му је рекао данас су ови кренули или доћи ће или сутра крећу или већ су кренули или ће данас кренути, шта је рекао, ови из ПЈП?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете шта Вас пита.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Јасно, јасно, реко сам да ће доћи припадници ПЈП.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кад?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Претпоставићу тога дана да су кренули.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тог дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте претпоставали тога дана, а да ли сте му рекли да ће доћи тога дана?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само доћи ће ?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли рекли која тројица људи, неко ближе одређење тих људи, јесте ли знали?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел он знао? Па чекајте Прокупље је велики ипак град, тај затвор је имао могло је да изађу разни људи?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Обзиром на овај налог који сам добио нисам добио тачно да излазе например Петровић, Марковић, Јанковић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како је онда знао?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Пе ево јесам мало пре рекао, значи ја сам претпоставио да сам добио такво да кажем није то наређење, него једноставно да Милисаву пренесем то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам али, чекајте, тај град Прокупље се налази у близини Косова, то је бомбардовање, он има многи људи излазе из тог затвора, ипак није мало место, откуд он зна који излазе људи, који људи, које националности, јел било то који криминалци, коју казну издржавају, или било какво, то је једно питање ако не знате, а друго питање?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не, не, ако дозволите само да Вам одговорим, обзиром на налог који сам добио само да јавим Милисаву да ће изаћи, ја сам претпоставио да је већ раније све Милисав односно СУП Прокупље да је упознат са тим, зато ја нисам имао потребе да питам ни која су лица.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Што сте му онда Ви имали потребе да уопште да говорите ишта ако је он упознат раније?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Поново понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно је да му је то наређено.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имам још једно питање.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Где год су били припадници ПЈП.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је он.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Пустите да оговори.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи где год су били припадници ПЈП по инерцији су сви послови Одсеку за ПЈП.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је он стекао утисак, да ли му је овај нешто рекао из чега је он могао да закључи да он зна о којим људима се ради и поводом чега су у затвору?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Мислите на Милисава?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па кажем Милисав обзиром да ми није поставио када сам ја рекао ово, када сам пренео ово што сам рекао, Милисав ми никакво питање није поставио ја сам претпоставио да он зна о којим лицима се ради, значи да је Милисав питао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На основу чега сте претпоставили да зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ето каже само на основу.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Зато што ми није поставио питање о коме се ради. Да је он мене питао која лица излазе, ја бих онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, разумемо.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи претпоставио сам да зна о којим лицима се ради и да је већ све раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ево ја ћу почети само од овог питања задњег које је заменик тужиоца, поставио. Инетересује ме, на питање председника већа молим Вас да поновите одговор, објасните ко је кога звао, да ли Ви Горана Радосављевића или Горан Радосављевић Вас?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Углавном је било, значи када је у питању била опрема и оно што треба да прати обуку звао је Горан значи оно што му треба кад се све обезбеди ја сам га звао да га обавестим кад стиже и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле и, и?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи по потреби.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Где је све Горан Радосављевић имао канцеларије у Министарству унутрашњих послова? У целом, значи на целој територији Србије?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па овако, канцеларију о радном месту имао је Секретеријату у Београду до 15. јула, од 15. јула је прешао у Управу полиције, односно Одсек за посебне акције и ту је имао канцеларију у Кнеза Милоша 101, за време боравка и рада у Приштини имао је у штабу доле канцеларије, значи све док нису отишли.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не, говоримо о јулу месецу, да ли је имао више канцеларија или једну, да скратим питање?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па у јулу и фактички док није завршена обука они су све време били у Петровом селу, повремено доласци у Београд значи имао је своју канцеларију у Секретеријату Београд, значи где је био шеф одсека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питамо.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Како Ви знате одакле он Вас зове кад Вас зове?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Обзиром на оно што је тражио претпоставио сам да је у Петровом селу и ја сам га звао у Петрово село када

обезбедимо сву ову опрему, када те зовне на тај број када је на обуци или када није тренутно ту дежурном јавим само да ми се јави и после или га назове он или га назовем ја.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ево децидно питање, да ли знате одакле он Вас зове 12. јула како сте рекли?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Претпостављам да из Петровог села јер је био на обуци у Петровом селу, значи ја нисам га кад смо се чули нисам га питао е одакле зове, да ли је у Београду или онде, значи ја сам га, претпоставио сам да је у Петровом селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А због чега Вас је звао тог 12. јула?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Радила се о муницији за гађање, обезбеђење горива у Кладову и мислим да су у питању биле неке дневнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумео сам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Рекли сте да сте добијали позив са специјала, специјалног броја 42 484?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: 484 мој је био 488 није мој.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он је окренуо тај број.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да он је назвао тај број да извести да је обавио разговор са Вучковићем.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да, мој је 488 био у канцеларији па зато сам пермутовао.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Кога сте добили када сте окренули тај број?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Вероватно, вероватно да је обзиром да се најчешће на тај телефон Љуба јављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алексић?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Алексић да, вероватно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чији си глас чуо, шта вероватно?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Ја вам кажем, ја стварно толико је времена прошло, толико сам имао тих позива и свега тога да не могу стварно да се сетим јер ако се чујем ја са неким 15 пута у току дана, ја не знам да ли је то било по том питању или понеком другом, мислим стварно проблем је био што смо у таквим условима радили да једноставно није могло све да се запамти, да се пропрати, да се евидентира, поготову што смо у то време радили у ненормалним условима и по питању значи радног времена и по питању услова где смо били.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, када Ви зовете Милисаву да ли Ви њему дајете наређење или преносите наређење?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Само му преносим оно што је и речено, значи обавештавам га да ће доћи припадници ПЈП да преузму нека три лица из затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо схватили.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је то неуобичајено за рад полиције? Преношење наређења, да будем јасан?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па у ранијем периоду кажем, мало пре сам рекао, имали смо много таквих да кажем ситуација где се на нивоу управа полиције, ресор, секретеријат, договори све што треба да се ради и онда се само то на одређни начин пренесе да је све урађено или завршено.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Питање је да ли је то неуобичајено за рад Министарства унутрашњих послова?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па није било неуобичајено, значи у то време, јер многе ствари смо, односно многа наређења су ишла усмено па се после депешом.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви од тог лица за које не знате како се зове добили наређење да то урадите, да пренесете наређење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Чим ме назвао, значи то сам ја схватио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па нисте Ви поштар па да пренесите нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине замениче!

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: У том тренутку да ли је то некакав важан, деликатан посао задатак, како бисте окарактерисали тај задатак?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Са аспекта својих послова као нешто, мој посао, опис послова и радног места на коме сам био распоређен ја сам то схватио као нешто успутно, значи не као приоритетан задатак у односу на мој посао, значи то је било нешто успутно што је прошло тако можда 10-ак пута у том периоду, зови овога, објасни овоме, нека ми се јави овај. Ја сам понекад на жалост моју и поред тога што сам био шеф одсека глумио и поштара, значи једноставно је било само да се надовежем на ово што је господин заменик тужиоца рекао, обзиром да сам у штабу у Приштини био до 20. јуна.сва опрема, техника која је извлачена, ишла је преко мене ја сам био задужен доле за опремање полиције и за извлачење свих тих средстава и све што је било почев од радно-правног статуса људи, од опреме, од овога, од онога, дешавало се једноставно да ми кажу једноставно, е обавести овога нека ми се јави, мислим то.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте комуницирали специјалном телефонском линијом или обичном? Кад сте добили то наређење, преко које линије сте добили наређење?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Мислим да је био специјал. Значи са Светогорском смо углавном специјалом и.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је усмено наређење супротно правилима и законима који су тада важили у Министарству унутрашњих послова?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Оппростите нисам, да ли је?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Усмено наређење валидно наређење по законима и правилима који су тада важили?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да, под условом да није кривично дело. Значи у овоме ја нисам видео ништа.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте добили наредбу да о том преузимању лица из Прокупља, из затвора обавестите још неког осим?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви о томе обавестили Горана Радосављевића, Попа, Ђеру или било кога другог?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не. Кажем Поповића нисам у то време ни познавао.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су Вам позната лица Стаменковић Дејан, Николић Александар, Стојановић Милош?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Стојановић Милоша сам упознао кад је и он дођао у Жандармерију, односно упознао сам га 2000. године у Лучанима код Бујановица где је био у саставу ОПГ-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога га нисте знали?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови остали?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште их не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Ђерића знам, значи Радосављевића, ове људе стварно не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су Вас око браће Битићи, ја сам питао мало пре да ли сте Ви њих обавестили, сада Вас питам да ли су они Вас звали Гури, Ђера, Поп?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли знате зашто су та лица преузета из затвора у Прокупљу?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не знам зашто, претпоставио сам значи када сам добио то да је једноставно да ће се лица из затвора спровести до некаквог граничног прелаза или до неке установе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како кад нисте знали о коме се ради, што би мене неко сад водио, ако не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Могу само да појасним, значи лица када се преузимају из, имали смо случајева раније да се преузме лице, одвезе се од једног затвора до другог, или се одвезе овде или се одвезе онде, значи у том моменту уопште нисам знао ни шта је у питању, једноставно да ли ће лица да се превезу овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто онда кажете претпостављао сам да ће евентуално на гранични прелаз?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Зато што смо у ранијем периоду, значи ишла су углавном или из Секретеријата, односно из затвора до прихватилишта за странце овде у Падинској скели, некад су ишла ако је у питању отказ боравка, значи у том моменту нисам знао уопште ни о коме се ради, значи ја нисам могао да претпоставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што нисте знали о коме се ради, како можете да претпостављате да ће неко за кога не знате о коме се ради бити евентуално

пребачен на неки гранични прелаз и тако даље? Зашто би наш држављанин био пребациван негде на гранични прелаз и депортован у страну земљу?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не, не, можда сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Јасно, јасно, знам шта сам рекао и само да појасним. Значи имали смо ситуација да људе из затвора спроводимо до одређених места, за ово стварно није ми уопште ни пало на памет ни шта би могло да буде ни докле би могли да се возе, ни ко уопште иде да их води. Значи стварно у том моменту ја нисам имао представу ни где ће лица ићи, ни ко ће их узети ни где ће их одвести, значи једино што је имало то да се преузму из затвора у Прокупљу. Значи имали смо ситуација, ја се извињавам само, у Приштини за време рата исто смо организовали транспорт наших колега Албанаца до границе са Црном Гором, значи исто је било од пуковника Мијатовића смо, доле пошто је био он заменик руководиоца штаба да се лице из Приштине спроведе до граничног прелазу, односно до пункта Савине воде. Значи схватио сам једноставно то као да ће лица преузети и одвести их где не знам, значи да ће једноставно извршити оно што треба да, што им је речено. Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, јавите се за реч, па.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли можете да нам објасните какав је карактер те радње преузимања лица, да појасним шта мислим шта мислим под карактером, да ли је то у конкретном случају била службена радња, да ли је то био службени задатак, службена радња, мислим на лица која су преузели браћу Битићи из затвора у Прокупљу?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па уколико су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не немојте сад претпостављати, него шта сте Ви сматрали под тим, то вас пита бранилац.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па претпостављао сам да је службена радња јер кажем имали смо таквих ситуација и раније.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ако Ви зовете Милисава Вучковића, ако добијате наређење неког од претпостављених, каква би то још радња могла да буде осим службене?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Службена је радња, значи спровођење лица је службена радња.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте сад рекли претпостављам, а ја Вас питам на основу чега претпостављате ако сте добили од себи надређених старешина и пренели лицима који то треба да ураде, значи да ли можете децидно да кажете да је то службена радња или Ви претпостављате?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Службена је радња, значи спровођење лица је службена радња.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли припаднике, односно да ли браћу Битићије преузимају припадници МУП-а или цивили?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не знам то, мислим ко их је преузео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна он.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Питање везано за питање истражног судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна он.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Мислим ја сам само пренео да ће доћи припадници ПЈП, а да ли су били људи у униформи или у цивилу стварно не бих.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су људи у цивилу, цивили или припадници МУП-а уколико су на службеном задатку?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Ако су на службеном задатку значи имају службене легитимације, они су припадници МУП-а без обзира да ли су у униформи или у цивилном оделу.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Кажите ми, пошто се Ви били доле и на југу Србије и били на Косову, а да ли је било случајева након потписивања примирја да су ухапшена лица албанске националности, других страни држављани и тако даље, да ли Вам је познато након потписивања примирја па `ајде да кажемо у наредних неколико месеци?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Тај податак стварно не знам пошто није био директно везан за мој посао, за Косово значи од 10. јуна фактички МУП Републике Србије није имао никакве ингеренције над територијом Косова, све су УНМИК и КФОР проводили радње, а што се тиче копнене зоне безбедности оно што смо имали током 2000. и 2001. године, значи она лица која су по тадашњем члану 125 била оптужена, односно окривљена за тероризам, њих смо предавали, односно подручни секретеријати су даље у сарадњи са ресором Државне безбедности настављали даљи рад са њима, значи Јавна безбедност је та лица углавном предавала припадницима ресора, деташмана ресора Државне безбедности, значи по месној надлежности.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су припадници ресора Државне безбедности водили истраге да ли се ради о кривичним делима тероризма и то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако то сведок зна?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Вероватно да су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако то сведок зна.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Мислим због тога смо им лица и предавали јер значи и на Косову све оно што је било у току `98. и `99. године, значи сва лица која су у току оних полицијских акција приведена, лишена слободе предавана су радницима ресора Државне безбедности, обзиром да су они и по свом опису послова били задужени за борбу против тада је било унутрашњег непријатеља, односно борбу против терориста.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато да ли су ова лица предата припадницима ресора Државне безбедности, говорим о браћи Битићи, било када?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Касније сам сазнао, мислим оно из ових списа и сведа и код колега из Управе за откривање ратних злочина да су предати неким лицима која су наводно из ресора Државне безбедности, ја не могу да тврдим да ли јесу или нису, обзиром да нисам стварно био нисам ни знао шта је и како, али обзиром да су.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд Вам та сазнања, дајте мало сад то појасните? Откуд Вам та сазнања да су ова тројица наводно предати неким из ресора Државне безбедности?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Зато што су колеге из Службе за борбу против организованог криминала, када сам давао изјаву питали су ме да ли знаш шта је, реко не знам, реко стварно не знам, па каже њих су дошли и преузели су неки у циповима у цивилу, реку људи ја стварно тај податак не знам. Ако је то тако вероватно да је истина, ја лично нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али што би сад неко ко је у цивилу и ко има ципа био припадник ДБ-а? Разумете на основу чега извлачите закључак да су?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не, не, не извлачим значи од колеге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Вам сазнања, пита Вас је бранилац, брнилац Вас је питао и Ви кажете да имате сазнања, касније сте сазнали.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Али сам то од колега из Службе за откривање ратних злочина, значи после давања ових изјава код њих, они су ми тада рекли да, односно поставили су питање да ли знам шта је било даље са лицима, реко сам људи не знам само сам 2001. мислим да је било да ли је јуни или јул месец био сам доле у Бујановцу, у новинама смо просто видели шта је и како је да је откривена масовна гробница, да су ту браћа Битићи и онда сам прву изјаву у јулу месецу кад је то било дао после тога у Кладову и они су ме питали знаш ли шта је даље било са њим, реко стварно не знам и они су ми у разговору рекли па предата су неким лицима која су дошла да их преузму, детаље стварно не знам. Значи колико је било лица, чиме су дошли, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знаш, сад ја ту не видим, не ја сад из овога не видим никакво сазнање да су предата припадницима ДБ-а? Разумете ме.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Јасно, јасно, али ни ја не могу да тврдим да ли су били припадници ДБ-а или су били припадници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видим на основу чега се сада извлачи закључак да су предата ДБ-у, а Ви то јесте рекли на питање браниоца да сте касније сазнали, да сте Ви касније сазнали како су они предати неким припадницима ДБ-а и сад кад од Вас тражимо да нам то објасните откуд то знате, откуд та Ваша сазнања из каснијег периода?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Зато што су ми колеге из Службе за борбу против организованог криминала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта су Вам они рекли? Дошли су неки по њих са циповима у цивилу?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па у покушају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете? Јесу Вам они рекли, јесу Вам они рекли преузели су их припадници ДБ-а? Јесу Вам они то рекли или?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не нису ми они децидно рекли, значи нису децидно рекли да су били припадници ДБ-а да су били припадници јавне или неке друге службе, значи нису ни они децидно рекли, али кажем обзиром на све оно што смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел шта, да ли је то онда Ваш неки закључак да то јесте тако или? Или сазнање које има упориште?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не, не, обзиром на претходну праксу да смо сва лица која су била осумњичена за тероризам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле на основу тога?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Јер су и они рекли да су они пронађени у униформи да су били припадници оне Атланске бригаде, могао сам само да претпоставим да су у питању били припадници Државне безбедности јер смо сва лица која су била осумњичена за тероризам предавали њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи могао сам сад само да претпоставим, нико ми децидно није рекао е дошли су људи одавде или оданде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи то сад што говорите да сте предавали лица, да ли је то била пракса у раду Министарства унутрашњих послова да предајете та лица таква са оптужбама за то дело припадницима РДБ-а?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Значи сва лица оптужена за тероризам смо предавали припадницима ресора Државне безбедности.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато да лице које је Вас позвало и издало Вам ту наредбу, а не знате ко је, да ли је, да ли Вам је тада речено да ли је то лице контактирало са некима у Прокупљу?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато да ли је начелника СУП-а Прокупље Вучићевића звао неко из Министарства унутрашњих послова?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Није ми познато, али кажем сви контакти начелника секретеријата су увек били са начелницима управа, односно са начелником ресора тадашњим и помоћницима министра, значи по својој линиј рада.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А ко је био надлежан у случају да је потребно обезбедити возило за превоз, ко је био надлежан да то возило обезбеди?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Обично је то радио подручни орган, значи подручни секретеријат који је био на том подручју где се радња предузима.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, обично, може ли неко други?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Па може да се упути, например ми смо упућивали током акције «Олуја» кад су нека лица из Пожаревца требала да се спроведу до Београда, упутили смо из бригаде полиције људе да то лице прихвате из Пожаревца и да их доведу до Београда.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Још једно питање, овде говоримо о возилу које је одузето на Косову којим су управљали Стојановић Милош критичном приликом, ради се о неком «Голфу» тамне боје, а та возила која су одузета са Косова да ли су она имала карактер службених возила или приватних возила

док су, значи говорим о возилима која су користили припадници Миинистарства унутрашњих послова?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Део тих, ми смо их звали неслужених возила, коришћен је за потребе Министарства, радило се углавном о аутобусима, камионима и понеко путничко возило, односно цип, значи у време коришћења за потребе МУП-а имала су статус фактички службено возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Службених возила?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имала и таблице?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Нека су имала нека нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су М таблице?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Нека возила су имала М таблице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека нису?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Нека регистрована кола, нека нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није толико значајно.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: То колики је број тих возила стварно не знам, али значи имали смо и возила која су после тога, значи кад је извршена пререгистрација појединих возила регистрована су на Министарство унутрашњих послова, сад да ли су добиле М или цивилне табелице то стварно не знам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Само још једно питање да ли постоји евиденција тих возила у Министарству унутрашњих послова? Која су коришћена, која су одузета од физичких лица са Косова или правних лица са Косова?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Део тих евиденција има у Управи полиције, ја сам евиденцију тих возила и заједно са колегама из Одељења за посебне јединице и резервни састав и радио и то је предато Управи саобраћајне полиције за она возила која треба да се региструју као службена, односно Управи за заједничке послове да би могли да се та возила на одређени начин складиште, односно нека су и враћена власницима са подручја Косова, ту се радило о возилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро разумели смо.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи конкретно за ово возило да ли имате сазнање да ли је имало карактер службеног возила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ту имамо проблем,

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из свега што је сведок до сада рекао дало би се закључити да он нема сазнања овог типа.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не знам за свако возило појединачно, али део тих возила која су коришћена за службене потребе, обзиром да је доста тих возила уништено у току и оних антитерористичких дејстава коришћено је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли оптужени имају питања за сведока? Не. Имате ли још нешто да кажете господине Арсенијевићу?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Кажем на жалост мени је стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли неке трошкове што сте дошли у суд?

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не. Ту сам из Београда.

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, можете ићи господине Арсенијевићу, хвала што сте дошли. Наравно дозвољете се поново ако буде потребе да Вас чујемо, евентуално са неким суочимо и тако.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Не знам, мени је најжалије што ја лично због себе не могу да се сетим тачно ко ми је рекао и да њега ја погледам у лице и да га питам шта је и како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи.

СВЕДОК МИЛЕНКО АРСЕНИЈЕВИЋ: Довиђења.

Председник већа

у 12,20 издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се прекида на 20 минута ради одмора.

Настављено у 12,50.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо сведока Димић Славишу пошто да човек не чека, са њим ћемо завршити мислимо релативно брзо.

Сведок СЛАВИША ДИМИЋ

Са подацима као у спису, упозорен и опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Димићу.

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Димић Славиша јел тако?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Димићу да ли има промене у Вашим личним подацима које сте дали у претходном делу поступка, у поступку истраге?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Нема промене, сем што се тиче адресе тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па то, ми имамо последњу Вашу адресу овде Ниш, Маршала Тита 79?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да, промењена је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је сад?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Жртва фашизма 21/8, исто Ниш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да имамо и ту.

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Димићу, оне поуке сте разумели, нисте заборавили

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да, да, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте дужни казивати истину, да се за давање лажног исказа кривично одговара и тако даље, ја Вас молим само да гласно прочитате текст те заклетве за сведока налази се ту испред Вас.

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем говорио

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро. Та заклетва је везана за оне поуке које смо Вам дали. Господине Димићу само пар питања да Вам поставимо, да ли познајете Стојановић Милоша?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић Сретена?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго се знате са њима?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Са Сретеном од, у ствари са обојицом од `98. негде, почетком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од `98.?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: `97. крајем и `98.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате зашто сте овде?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да знате?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у јулу месецу `99. године били у групи људи која је 3 лица албанске народности јел из Прокупља пребацила у Петрово село?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте својевремено органима који су поступали везано за то рекли како јесте?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: На почетку, али одмах је то било демантовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је, о чему се радило?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Па ништа десило се нешто што је небитно тако рећи у овом случају смо пришли као нормално нешто и дошао сам да дам изјаву и реко сам како сам био са њима тада, али сам видео да није шала и одмах смо рекли да то није тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а да ли Вас је неко наговорио на то?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вас у том смилсу није наговарао да кажете како сте били тамо где нисте били?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Па није ме наговарао, не може се рећи наговарање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Него ме питао да ли може због болести Николића, да ли може да кажемо да си ти, није ништа опасно, није ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се Николић не малтретира доласком неким и тако даље?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се Николић не би малтретирао неким доласцима и тако даље?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да, да. И имао је неке породичне проблеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Породичне проблеме?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у том смилсу, али дакле негирате да сте били у тог групи људи која је ове људе спровела до Петровог села, јел тако?

Господине Стојановићу, господине Поповићу, да ли имате нешто у овом смислу да приметите? Добро. Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је сведока питао да тако и рекао да тако каже, име и презиме?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Како нисам Вас разумео најбоље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте разумели? Ко Вам је то рекао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Иди кажи то и то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажи ти да си ти био, ко је то рекао, само то?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Ја сам са Поповићем тад био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Поповићем сте били?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел његово објашњење било везано за Николића?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Јесте објашњење било, да, да, али ништа нисмо причали ни о случају, значи ништа никакви подаци, спреми ово, спреми оно, у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је онда питао? Он каже Поповић је био, не разумем сад одговор? Моје питање гласи ко му је рекао да прича то што је причао први пут полицији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже Поповић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није рекао Поповић, рекао је био сам са Поповићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па био је с Поповићем, ја сам схватио да му је Поповић рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није рекао да је Поповић причао него каже био је са Поповићем, то су две различите ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је са Поповићем и Поповић му је рекао да каже.

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Тог дана смо заједно саслушавани у УБОК-у тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је теби рекао да кажеш то што си рекао?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Поповић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па тако кажи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да тако смо схватили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја нисам тако схватио, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Претпостављам да нема више питања. Јел тако?

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Не.

Сведок трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Поповићу да ли желите нешто да објасните, коментаришете? Јел тачно ово?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Тако управо како је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно је. И управо из ових разлога.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: И ово и у претходној изјави исто што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро.

Оптужени Поповић потврђује тачност казивања сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо господине Димићу, можете ићи.

СВЕДОК СЛАВИША ДИМИЋ: Хвала и вама, пријатно.

Сведок ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ

Са подацима као у спису, упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стаменковићу, оне сте поуке разумели?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте гласно текст ове заклетве за сведока.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема неких промена у Вашим личним подацима које сте дали у претходном делу поступка? Ви сте и даље у Кикинди јел тако?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица Доситејева бр.185?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Стаменковићу претпостављам да знате зашто сте овде?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овде оптуженог Поповић Сретена?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојановић Милоша?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од кад се познајете са њима, колико дуго?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ос `97., `98. године, он је био, ја сам радио у Првој станици полиције у Приштини, Поповић Сретен је био у Другој полицијској станици вођа сектора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Непосредно пре почетак прешао сам у ПЈП где је Поповић Сретен био командир одељења диверзантског вода, а био је Рашковић Зоран командир вода и тад сам упознао Стојановић Милоша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Милош је био?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Командир одељења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није и Сретен и Милош нису били командири одељења?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па у оквиру вођа имате три одељења, у оквиру једног вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле шта, Сретен је био командир?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Једног одељења, а Милош другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Милош другог, добро. Нас занима господине Стаменковићу јул `99. године, Прокупље, Петрово село, да ли знате где је Петрово село, где је наставни центар?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, био сам једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посебних јединица полиције тамо у Петровом селу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном сте били?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једном?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Само једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим околностима сте били тамо?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Једног слеподнева телефоном на кућни број у Бресту где ми је и породична кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Брест је код?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Општина Мерошина, село између Ниша и Прокупља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниша и Прокупља?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Позвао је Поповић Сретен и јавила се моја мати, преузео сам ја, обавестио ме да идемо на задатак од један дан у цивилу и да ујутру сутрадан сачекам Стојановић Милоша који ће доћи на аутобуској станици у Мерошину и ујутру устао, отишао, сачекао Стојановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли треба да будете нешто опремељени?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Пиштољ и лисице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: У Мерошини ујутру сам сачекао Стојановић Милоша и кренули смо пут Прокупља. На улазу у Прокупље сачекао нас је Николић Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На улазу у Прокупље?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, то је код касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Сачекао нас Николић Александар и одатле смо отишли до зграде СУП-а где су били смештени ја мислим саобраћајци, шта је већ било тамо. Ту смо, «Голфом» смо ишли, ту смо застали, сачекали убрзо после тога дошао је иза нас «Пајеро» службени и одатле смо са једним полицајцем који је изашао из зграде отишли до начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле ушли сте у зграду?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да ушли смо у зграду уз степениште се попели, то је ушли у једну малу канцеларију и из те мање ушли у већу канцеларију где је био начелник. Ту смо се задржали неких 10-ак минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва тројица улазите или?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да, петоро нас је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва тројица, мислим на вас тројицу из «Голфа»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја мислим да сва тројица, ако се добро сећам. Ту смо се задржали 2-3 минута, поздравили се и човек је рекао ајде и онда смо изашли из те канцеларије у ходник има једна врата, изашли и ми смо сишли до возила, а полицајац један је кроз зграду изашао у двориште где је затвор, а ми смо возилом прво је ишао «Пајеро» и ми за њим «Голфом» паркирали испред улаза затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ту близу зграде?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесте одмах то је зграда и одмах поред постоји неки пролаз, шта ли је. И онда смо ту је тај полицајац и Стојановић Милош су отишли до улаза у овај како се зове код капије те затвора и одатле су из капије затвора 3 мушка лица су довели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви и Николић сте?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ми смо седели код аута, то је ту близу ту нема 10-ак метара 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете Стојановић и тај полицајац да ли Вас добро схватам?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, возач и Стојановић и полицајац тај из СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај из СУП-а из Прокупља?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И возач?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Возач «Пајера» и Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је возач «Пајера» униформисан?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја мислим да јесте и имао је нешто пред заласку каријере, можда је старији водник, старији водник прве класе, тако нешто чиновне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: И онда ту су извели 3 мушка лица, ставили у «Пајеро» и крели смо за њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три мишка лица?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Извели из затвора, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да извели из затвора, њих тројица су извели ову тројицу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, извели, везали су лисицама, пре тога су дали смо ми Стојановићу наше лисице ја и Николић, ставили су лице у «Пајеро» и кренули смо, возач је ушао у возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се овде још мало задржимо, они улазе у унутрашњост, Ви не знате шта се тамо?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Није то унутрашњост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двориште?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па да двориште, ту је неки стазица нека баштица, шта је и онда је та њихова капија велика та затворска са зидом где не види се унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Кажете узео је, Милошу сте дали ваше лисице, ко, Ви лично?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја и Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А и Николић?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели где су везали те људе? Када су из извели или су изашли везаних руку?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Пре тога, везани су изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле везаних руку су изашли?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су руке биле везане, напред, позади?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја мислим позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позади?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не могу сад тачно да кажем, ја мислим позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли мало описати ту тројицу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја сам једног препознао, имао је специфичну ту неку фризуру «чироки» како се већ зове, били су узраста од 19-23 године тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су ушли у «Пајера»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, ми смо ушли у «Голфа» и кренули, они су ишли испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где седају?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Позади на задње седиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позади?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: На задње седиште сва тројица, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва тројица позади?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, са рукама позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возач «Пајера», да ли је још неко у «Пајеру»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, ми смо у «Голфу» смо били нас тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Вас тројица у «Голфу», ко вози?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Милош вози, Николић напред, ја сам позади на задњем седишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: И кренули пут Кладова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је доба дана?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па то је, колико то, у јутарњим сатима, сад доба дана можда не знам пола 9, тако 8 пола 9, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте кренули већ?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да. И онда до Кладова се нигде нисмо заустављали, скренули смо пут Петрова села, то је одваја се лево од тог главног пута, тад сам ја први пут сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се прође кроз Кладово да би се?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пролази се уопште нити се улази у Кладово да би се скренуло за Петрово село?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, ја мислим не, дође се до испред скреће се лево и онда се пење уз брдо тамо има нека шуметина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да наставим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да наставите.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Кад смо тамо стигли, сачекао нас Поповић Сретен и ја и Николић смо изашли и испразнили смо једну просторију у којој је било неког оружја и опреме и пребацили у суседну просторију, то је просторија до просторије, зграда се налази испод писте за постројавање, испод то је нека, нешто у изградњи почето тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел то укопано, ти подрумског типа, ако кажете налази се испод писте?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Испод, не, не, не, писта па испод писте, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је терен је у неком?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да у нагибу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У нагибу па у том смислу испод?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да испод и онда ту смо испразнили то, то је било неких лупам 10-ак минута, колико нам је требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и Николић?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја и Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко вам је показао?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Поповић Сретен. Он је откључао магацин неки поред и ту смо оружје и муницију смо склонили и онда смо, онда је та лица су довели док смо ми већ оно били при крају, одвезали, Поповић је донео ланч пакете и дао им и нешто им је рекао на Албанском и одатле смо отишли у просторије горе, павиљоне. Даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Тамо сам овај, ту сам негде и Радомира Ђерића срео и препознао сам ту још пар инструктора који су били, јер тај је убрзо је требало да стигне нова нека група људи за обуку. Ту смо се не знам колико смо се нешто задржали и онда су кувари који су били и неко од инструктора су почели да играју фудбал ту и онда сам ја изашао и играо мало са њима. То је било оно већ предвече и онда смо ја и Николић са једном куварицом Данијелом и сад још једна је била ја се не сећам како се зове отишли до Кладова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увече?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Увече да. Тамо смо шта знам били негде до после поноћи, дошли преспавали, попили кафу и ујутру смо се вратили ја и Николић и Стојановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто овим «Голфом» вратили се назад?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете тамо сте негде видели Ђерића?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате Ви Ђерића?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Знам са обуке он је био један од инструктора, у ствари вођа инструкторског тима када сам ја завршио обуку у Митровом пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви завршили ту обуку?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: `98.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: `98., значи годину дана пре тога га знате?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па да био је и сво време док је било ове борбе на Косову био је са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте и тамо су били неки инструктори јер је требало да стигне група за обуку?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да, препознао сам Дукић Славишу јер и он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки надимак?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: «Дука»

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Он је био инструктор код нас када сам ја завршавао обуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па представили су ми неког који добро пуца из пиштоља, али ја стварно не могу сад да се сетим нити имена ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било њих? По Вашем сећању тих инструктора?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Шта знам 3-4, тако не више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је на капији, ако има уопште капија?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да има, постоји капија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ограђено оградом?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не могу да се сетим стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нека улазна капија?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Улазна капија постоји преко пута како је улазна капија одмах поред са леве стране су, ту је за исхрану како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Менза?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да менза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ресторан, менза?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ту су кувари, постоји један путић који иде навише, онда преко пута је била нека камп кућица и ту су ми представили неког «чика Љубу домара», после је и он дошао, неки старији човек. Онда Ђерић нам је показивао рукохват како је резбаро и кундак од пумпарице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има стражара на капији ту, да ли сте приметили?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па није било, јер тад само је Поповић био тамо и ти инструктори, иначе кад је овај обука тад буде, иначе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли нам мало описати ту просторију у коју су смештена ова три лица?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па то је, има један мали прозорчић кад се одмах долази то је прва просторија. Постоје како је писта, поред писте постоји нека зграда за умивање, шта знам ВЦ и тако, е сад поред ње и испод писте ту је та прва просторија где смо лица сместили. Има решетке ја мислим да су или на вратима или прозорима, ја мислим и на прозорима решетке а врата смо закључали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су врата метална или?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја мислим да су обична врата, можда су имала решетке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их закључава катанац или неки други тип закључавања?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не знам стварно. Јер ми док смо били ту када су довели лица дали су им ланч пакете, млеко неко је било и кекс шта је и одмах смо изашли, ми се нисмо задржавали ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ви сте спремали рекосте 10-ак минута?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесмо, јесмо. Ја мислим да постоје једна врата па онда та метална нека решетка или шта је да се закључава катанцем то има овако и онда се провуче катанац, не могу сад 100 % да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумем. Које је величине та просторија?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па шта знам, можда неких 3 са 4, 3 са 3 тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има каквих комада намештаја, сто, столице, кревети, ормари?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не, није било све смо испразнили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа празна у том смислу потпуно?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Све смо испразнили, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпуно празна?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Потпуно празна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека ћебад да ли су унета, нису?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја не знам ја мислим да смо и донели нешто, ко је јел донео неко ћебад неку да седе, не знам стварно сад не могу са сигурношћу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има воде тамо у тој просторији?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Нема воде, не знам. Дали смо им млека то знам, сада да ли су и воде пили стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не него да ли тамо има инсталирана нека чесма или?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Мислите нека чесма или нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не могу са сигурношћу да кажем, углавном то је та прва просторија од тих, па после иде једна мања где смо сместили оружје и има још једна исте величине као и ова, бар по мојој процени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете вас је ту сачекао Сретен?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте потрошли 10-ак минута док се наместила та просторија, где су за то време ова тројица?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: У возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У возилу, не излазе напоље?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не. Бар ја нисам видео јер ми смо доле отишли да празнимо и ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је са Сретеном још неко? Да ли је тада са њим и Ђерић, неко од ових инструктора?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па тад је некако убрзо и дошао Ђерић, не није било инструктора. Убрзо када смо довели лица ту је некако и он се појавио па смо сви отишли у павиљон. Тако ја мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да Вас је назвао, да Вас је Сретен позвао телефоном?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд њему Ваш телефон?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па има, он је мени био старешина и он има све бројеве телефона од нас, да кажемо. Па има он тако смо увек када смо требали на смену да идемо, пошто смо у то време држали Пчињски округ и

увек пред почетак он нас зове као спремите се сутра идемо, па се онда ми организујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је ваш радно правни статус био у то време? Знате ја имам неку представу о томе шта је ПЈП, схватио сам, односно имам неку представу да су то Посебне јединице полиције које се ангажују ад хок, формирају се када треба, а кад не треба Ви сте у својим редовним, на својим редовним пословима у својим редовним секретеријатима, да ли сам у праву?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, нисте. Сво време нешто пре почетка рата сви из ПЈП-а су били лоцирани у Приштини у касарни, е онда смо овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пре тога? Пре него што сте '98. када сте завршавали обуку где сте у радно правном смислу били? Рекосте у Првој полицијској станици?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Радио сам у Првој полицијској станици, е онда смо ставили ме у диверзантски вод где је Рашковић био командири онда смо се преселили у касарну и онда смо давали ту нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тада сте све време били у?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Практично у касарни?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да и одатле смо кретали на задатак док смо били на подручју Косова и Метохије, а кад смо се повукли онда кући па одатле телефоном су звали па смо ишли сменски 15 дана, 15 смо одмарали или 20 дана па одмараш 5 дана или знали смо и да продужимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро кад сте се повукли са Косова тамо у јуну месецу '99. године, практично јединица се растурила у смислу што су људи отишли кућама ваљда и збрињавали своје породице што би било нормално, да ли сте и како ангажовани?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па јесам, ја сам био радно ангажован у Кикинди радио сам у станици полиције у Кикинди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Редовне неке послове?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да редовне послове, док овај нисмо почели да пружамо помоћ тако да кажем овим јединицама, у ствари кад је био наш одред пошто смо ми били Оперативно потерна група при Одреду приштинском, сад не знам које ознаке носи 24-ти или тако нешто. И онда кад је цео одред био ангажован онда смо и ми били, међутим пошто је после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били ангажовани у копненој зони безбедности негде?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесте, јесте. После рата је наш одред преузео комплет неки део те границе и онда смо се ми мењали значи наш одред на 15 дана, па је половина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, али ово време после када сте Ви лично изашли са Косова?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја сад не знам тачно датум кад смо се сви повлачили не знам јел 17., не знам сад стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тако некако, половином јуна?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете Ви сте кући?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да у родној кући сам био у село Брест, општина Меровина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта радите, нисте ангажовани нигде?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па нисмо, ту смо нешто одмарали ја не знам можда неких 20-ак дана, ја не знам сад са сигурношћу, е онда сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ово први задатак био који сте добили или није након повлачења са Косова?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја мислим да јесте, да јесте. После тога смо преузели цео одред тај Пчињски округ и онда смо се мењали, половина је одмарала, половина је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали икад у току вашег службовања било какав сличан задатак да негде идете да преузимате нека лица, да их спроводите негде да?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа слично овоме нисте имали?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не. Било је спроводничка делатност то касније сам имао, али то је било оно по захтеву суда то сад кад сам почео у Кикинди да радим на граници, онда је било лица која су по потерници или нешто па смо возили до органа који је тражио, расписао њихову, потрагу за њима, иначе овако нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је том приликом Сретен објаснио било шта ближе шта треба да урадите, шта је сврха?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која лица именом и презименом, одакле и тако даље?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, тек кад смо и ја и Николић и Сретен, `е Милош, кад смо узели Николића и кад шта је било каже идемо неке шпијуне да отпратимо до «Попа».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шпијуне?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, тако је реко, неке шпијуне да отпратимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била прича о томе које су националности?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не, ја сам, па после сам оно кад смо их одвели, па знао сам да су Албанци, само нисам, да да су Албанци знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд сте то знали?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па кад смо причали, кад је «Поп» на Албанском рекао, Поповић кад је рекао њима на Албанском нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро али то је тек горе у Петровом селу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па можда нам је и Милош рекао да су и Албанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам Вас евентуално да видим каква су Вам сазнања у том смислу. Шта је било са возачем овог «Пајера»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па не знам стварно, ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте да сте отишли у спаваоне, па потом нешто се придружили овим што играју фудбал, шта је било са возачем «Пајера»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ми смо ту мало и ја мислим он је са нама и попио да ли је било кафа или пиће, попио са нама и он се одмах вратио назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах се вратио?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: А ми смо почели да причамо углавном је ишла тема ко се извукао од наших познаника са Косова са фамилијом, ко је само остала фамилија, обично ту је ишао ток разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се Ви нисте, које је доба дана када сте дошли у Петрово село?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не могу сад са сигурношћу да кажем, ја мислим да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је ово било 8, пола 9, 9 у Прокупљу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па негде после 12, 1, 2 је било, не знам можда је мало више, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се и Ви одмах нисте вратили него сте остали и преспавали? Да ли имате неку представу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја стварно не, мало смо причали ја мислим да се он нешто човек и журио, ја мислим да би се ми и вратили да нисмо ја и Николић отишли за Кладово са овим девојкама, да би се и ми увече вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Из Прокупља идете за Петрово село ко са два аутомобила? Који аутомобил иде напред?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: «Пајеро» бели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време пута?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Сво време пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде нисте стајали, одмарали, точили гориво?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Нигде нисмо стајали, нисмо гориво, не, не, ништа, ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тако директно у центар?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да до самог тог обучаоног центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули за овај догађај? Ово чему ми судимо?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па кад су ме позвали, ја мислим 2001.-2002. године да препознам лице или шта је већ било и после из штампе сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е како сте то препознавали?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па једног сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је позказано?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па фотографије њихове, али само само овог препознао пошто је имао ту карактеристичну неку фризуру, нешто у жуто офарбано. Њега сам само препознао на слици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали, да ли су на било који начин имали што карактеристично од одеће, обуће?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не, ништа оно посебно само као овај ми је по фризури да је имао неку да кажем нормалну фризуру ни њега се не би сетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте их сместили у ту просторију доле да ли је вршен њихов претрес?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не, ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него тако директно само?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ништа, ништа, како смо овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из «Пајера» у ту просторију?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да, тако су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само Да Вас питам рекли сте да сте сазнали да је циљ одвожења тих лица да пребаците значи из затвора на то место где је, да ли сте знали разлог зашто се они пребацују?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Пошто кажете излазе из затвора, сад се пребацују тамо на неко место, идете у пратњи, иде «Пајеро», значи нека ипак озбиљнија ситуација је, јесте знали, јесте питали, а шта ће ови људи сада овде, који је циљ тога?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па кад смо, овај већ кад је Николић сео са нама у ауто онда нам је Стојановић рекао да само те неке шпијуне возимо до «Попа» и ништа више, нисмо о њима ни причали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта ће се после са њима десити, где ће се са њима нешто радити нисте знали?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ништа, ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Пре него што сте Ви кренули назад, значи то кад сте рекли преноћили, да ли сте их Ви видели пре?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, како смо их сместили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ви сте тад како сте их оставили, више их нисте видели?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нити било какав контакт, нити било шта је са њима у вези знате?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ништа, као то што смо били у просторији после нешто напољу смо ту нешто као играли фудбал.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То све знам то сте рекли, а само да Вас питам Ви сте нешто у истрази објаснили ишао је значи тај «Пајеро», Ви сте ишли као нека пратња јел са овим «Голфом»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А што је била потребна, Ви сте објашњавали нешто ради безбедности, јел тако?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па сигурно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Везана лица мислим, па у ципу 3 лица?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да, чим нас је неко ангажовао онда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел то уобичајено тако да се иде у пратњу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја не знам, мени је то било први пут, стварно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А јесте после имали такву ситуацију неку?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не, никад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да сте тако нешто у пратњи били?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај полицајац што је отишао са Стојановићем у затвор, како сам разумео, да ли је тај полицајац био у канцеларији начелника када су отишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели питање?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесте, он нас је дочекао кад смо стали с возилом испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увео у зграду?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да увео, одвео до начелника, онда је како смо силазили низ степениште онда има неки пролаз у двориште излаз и где је затворен. Ми смо сели у возило и само неких 10-ак метара, колико и онда смо и био је на капији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јели био униформисан? Да ли је био униформисан?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесте, јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какву је униформу имао?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па редовну униформу. Сад не могу да се сетим нешто, али био је млађи тад можда неких мојих година, можда 5-6 година службе, можда није имао ни толико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте тачно разговарали у канцеларији начелника?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па поздравили смо се кад смо ушли и ја мислим да је он нешто рекао у смислу јесте стигли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Начелник. Био је у цивилном оделу, поздравили се, ајде то нешто као, ајде то да одрадимо, нешто у том смислу, онда смо ми изашли, а ја мислим да је нешто да је задњи изашао тај возач. Ми смо са тим полицајцем како је та његова канцеларија онда имају нека врата која воде у ходник и ми смо ту изашли и нисмо се вратили где смо и ушли и онда како смо силазили тако је и он, значи можда пола минута је остао, можда дуже са њим или не. Нисам ништа чуо шта јесу причали нешто или је то тако случајно испало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да је то службени «Пајеро», извињавам се замениче, шта значи службени «Пајеро»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па постоје ознаке, то су прва «Пајера» која је ја мислим сваки секретеријат добио по један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То на основу чега закључујете да је службени?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па на основу таблица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таблице значи, М таблице?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, и возио је униформисани полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: М таблице?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да М таблице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се начелник обраћао том полицајцу који је са њима био у канцеларији и који је после отишао у затвор са Стојановићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајцу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Разумем, тај што нас је дочекао јел тако?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, ми смо ушли заједно ја мислим да није. Како смо ушли, тако смо се поздрављали са њим и он је рекао нешто као у смислу ајде да одрадимо и то је цео, ја не знам да смо минут, два ту преседели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад се појављује возач «Пајера»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па како смо ми стигли, стали смо преко пута секретеријата или већ шта је и онда одмах некако можда минут, два иза нас је стао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах је дошао «Пајеро»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте заједно ушли са њим у зграду?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како изгледа тај возач?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па он је, шта знам, мало има залиске, мало просед, рекао сам да је негде на заласку можда каријере, можда је имао у чину значи 4-5 година до краја, значи старији водник, старији водник прве класе, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Висок, низак, дебео, мршав?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па низак, мало је имао подбрадак, залиске је имао и просед, ако се ја добро сад сећам. Јер ја сам тад њега видео после у вожњи нисмо и тамо колико смо седели можда 10-ак минута док смо попили кафу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је истражни судија или неко у полицији показивао неке фотографије и да ли сте са тих фотографија можда препознали тог возача?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесте у истрази су ми показивали, ја сам показао на три фотографије од прилике како је мени остао у сећању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте стигли у Петрово село, да ли се Поповић поздравио са тим возачем?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не могу да кажем, не могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где је остао возач кад сте Ви распремали ту просторију?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Они су остали код возила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који они?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Милош и возач, а ми смо отишли да испразнимо магацин и тад је некако дошао и господин Ђерић, некако ту се створио, сад док смо ми празнили углавном када су лица довођена и тако ту негде, ту се и он појавио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате када сте се вратили из Кладова са тим куварицама?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја не знам било је после поноћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које доба ноћи?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Било је после поноћи, било је после поноћи добро, можда 2, 3 не знам стварно, можда и касније не могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте ишли?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ишли смо «Тојотом».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од оног пута главног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква сад «Тојота»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па била је тамо «Тојота Ланд Крусер» црне боје, већ је била тамо, како се зове, у кампу кад смо дошли. Већ је била тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко Вам је дао кључеве?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја сам возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ко Вам је дао кључеве од тог аутомобила?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Поповић Сретен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Поповић, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од главног пута има споредан пут који води до Петровог села, јесам у праву?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да, нешто са леве стране, нешто мали неки узан путић. Путић онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је водио до кампа?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На том путу када сте се враћали јесте срели неко возило?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не могу да кажем, стварно не могу, јер ја нешто не могу да кажем, било је ту неких викендица, шта је било колико се ја сећам сада да ли смо сретали возила стварно не могу да са сигурношћу да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у тих 20 дана када сте се одмарали, јесте примали плату? После ово када сте се повукли са Косова?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ми смо примали редовну плату, с тим што су нам дневнице ишле нешто као колико мада смо се дневница доста пута и одрицали, ја мислим да смо примали оно редовну плату као и полиција.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Као и док сте били на Косову?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да редовно, никакав ми додатак нисмо имали, значи као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа посебно?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да, значи као обичан полицајац у Београду, Новом Саду који је позорник тако смо и ми примали плату, с тим кад смо ангажовани имали смо неке дневнице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Посебне дневнице?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да. Мада смо се ми доста пута одрицали рањених или повређених колега, па за помоћ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вас је то плаћао у ствари ко вам је давао плату?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па нас је Поповић ишао узимао, односно команда наша из одреда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Сад ко је био задужен стварно не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је извео ову тројицу људи из затвора?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па био је тај полицајац и возач и ту је негде и Милош, сада да ли је он чекао на капији.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А изнутра, из затвора ко их је извео?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја мислим да су они отишли унутра у затвор, иза те капије значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не видите даље шта је тамо?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, не види се тамо. Има једна мала капијица.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко им је ставио лисице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не види то, питао сам га.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зато што има друкчији исказ. Не, знате зашто, ја ћу да предочим, ко им је ставио лисице?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја не знам стварно да ли су њима, не могу се сетити.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте овде рекли, нешто касније сам видео како из затвора, како су чувари из затвора извели 3 мушке особе старости од 18 до 23 године, Николић Александар и ја смо пришли тим младићима и ставили им лисице. То је овај исказ пред истражним судијом у Кикинди од.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја мислим да није тако, извињавам се.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, али Ви сте рекли?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Можда, али стварно ја кажем како је да смо ми дали Милошу лисице, ми смо седели, наслонили се на ауто, ту има једна мала кпијица поред ја мислим са десне стране нека кућица.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е добро сад, дефинитивно ко их је извео?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Био је тај полицајац, возач и Милош је ту, сада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, јесте ли видели неког чувара затворског ту?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Био је ја мислим у кућици. Није он човек излазио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А није излазио?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, али било је у кућици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кућици?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: То је поред неких не знам 10, не знам сад.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко потписао неки документ о томе да примате људе?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, ја нисам ништа видео, сад да ли су унутра затвора нешто потписивали или нису иначе када су већ извели ми смо само су ушли лице у возило и одмах смо кренули, нисмо се задржавали.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А тамо кад сте их предали, кад сте их довели у Петрово село јел неко потписао да сте их предали, било том возачу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја мислим да није, ја бар ја нисам видео ништа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте се Ви лично питали зашто се то, зашто се ти шпијуни спроводе баш тамо у забит једну која није на путу, а када се ово Прокупље налази баш на магистрала, на ауто путу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја мислим да су то већ старешине које су, ја сам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па јел Вам било чудно?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па шта знам, јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У шуму да их спроводите?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Мени је први пут то било нешто тако да, ко би мени објашњавао не знам и да сам питао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте ни размишљали о томе.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја мислим то неко је наредио и то тако да се одвија.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кад сте после чули први пут за њих и њихову судбину и то? И ко су ти људи? Рекли сте да сте знали да су Албанци, али ко су?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја мислим тад кад сам давао изјаву у МУП-у сад које године је било стварно се не сећам и тад су ми показивали фотографије и рекли да се ради о браћи Битићи јер тако је нешто било и одмах у штампи, да ли пре тога или после тога.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте знали Ви тога Љубу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Чика Љубу домара мислите?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, домара?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па претставио га «Поп» он је некако дошао после кад се све то завршило као он се брине о том кампу има кућицу негде горе на брду изнад кампа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По Вама да ли он зна за ову тројицу имајући у виду када је дошао, шта се дешава, шта Ви причате међусобно и тако даље, значи за то време?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да. Не, он је дошао после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли по Вама?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да по мом мишљењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По Вашем мишљењу неком да ли он зна да су ту тројица људи затворена или не?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не могу да кажем сада оно са сигурношћу, али ако је већ домар можда, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ако је била потреба да зна ја мислим да зна, ако није не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, за Ђерића рекосте некако се ту створио и Ђерић и тако даље.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Описасте то у којој ситуацији, тако да.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: После тога је дошао тај Чика Љуба и Сретен нам је представио као он се брине о кампу ту са њим и тако.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ (бранилац окривљених): Господине Стаменковићу да ли је, шта је био тачно Ваш задатак, конкретно тачно шта је тог дана био Ваш задатак?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја мислим да овај, да отпратимо то возило до кампа.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Возило да отпратите?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да са лицима.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када ја Ваш задатак, када се Ваш задатак завршио?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја мислим када смо предали лица Сретену Поповићу, јер тако Милош нам је рекао да водимо неке шпијуне до Поповића и ја мислим тада се завршио а ово остали смо ми не добро, ето таква ситуација је тако била да мало дуже смо остали.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Кажите ми да ли је, да ли сте Ви за тај задатак добили наређење?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па јесам, мене је Сретен Поповић позвао и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је рекао.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: И рекао да се спреим и идем на задатак од један дан, зато сам ја мислио да ћемо се увече одмах вратити, међутим изашли смо са тим девојкама.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи да ли је он Ваш непосредни старешина?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесте.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Обзиром на питање пуноомћника, односно на коментар да ли сте Ви или тај «Пајеро» водили та лица у шуму том приликом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро рекао је где.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, браниоче, па не слажем се се али знамо рекао је где их је одвео, одвео их је у камп, наставни центар.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Па ја не знам пуномоћнику одакле идеја да сте их водили у шуму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он јесте у шуму, али то је наставни центар, добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи нису у шуму, то је питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли имате сазнање када напуштате сутрадан тај камп у Петровом селу где се налазе та лица?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја мислим да су још увек била у тој просторији.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: На основу чега?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па не знам, не могу да кажем оно са сигурношћу, али моје је мишљење, онако ми смо дошли ујутру колико смо одспавали можда сат, два, попили пиће и одмах смо кренули назад. О томе ништа нисам ни размишљао о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро али можда их је неко одвео док сте Ви били у Кладову?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас зато пита бранилац на основу чега, да ли сте их евентуално видели изјутра или је било каквих активности људи у кампу везано за њих на основу чега би Ви закључили да су они још увек ту, јел то?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па није било, немам баш оно ништа, ми како смо њих оставили кад смо у тој просторији, после тога ја ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више ништа за њих не знате, добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте рекли да сте се, да сте отишли «Тојотом»?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: У Кладово?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Чиме сте отишли из Петровог села за, чиме сте се вратили за Прокупље?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: «Голфом» са којим смо и дошли.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте описали шта се дешавало у СУП-у Прокупље, да ли сте, да ли је по Вама, по Вашем сазнању, по Вашем утиску да ли је СУП Прокупље дао ту логистику потребну помоћ везано за Ваш задатак?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја мислим да јесте, чим смо отишли до начелника, ја мислим да је он упућен у све то што је требало да се, да кажем одради или у целу ту ситуацију, јер чим нас је он примио сад не знам баш на шта питање се односи, чим смо отишли код њега.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је то било изненађење што сте Ви дошли, да ли је он знао шта?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не, они су сигурно су нас чекали. Не могу оно 100 %, али по начину када смо стигли он је рекао, стигли сте ајде то да одрадимо, тако нешто у том смислу.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Имам једно питање, наравно преко председника већа, да ли обзиром на Ваше исказе у истрази у једном делу сте чак рекли нешто и око свог памћења, да ли сте Ви сигурни у детаље које сте данас изнели, да ли категорички то тврдите или не?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па од прилике, не могу 100 % да будем сигуран, али од прилике се тако развијао догађај, као што сам сад испричао.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Зато што је на записнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, слободно предочите браниоче, само реците који записник.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: То је записник од 07.07.2004. године, само секунд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Страна ако има.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Само један секунд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако има стране уопште, пошто није остраничено.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: То је значи страна овде опет имамо проблем пошто стране нису обележене, али то је трећи лист, ја могу и да предочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи шеста страна.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Вероватно. Кога сте затекли у вежбовном центру и Ви сте предочили, тамо је био Сретен Поповић, био је неки домар и било је неколико куvara. Истражни судија: ко је видео да сте довели ова лица, јесте ли видели неког, па јесте домар. Значи, а је ли било полицајаца тада осим Поповића, Ви кажете, не, не није. Стражар на улазу и није никог било сем Попа. Данас сте рекли нешто другачије, рекли сте да су били инструктори, рекли сте да је био Ћера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћерић.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А у свом потоњем исказу зашто сам Вас питао оно прво питање, зато што сте Ви врло јасно рекли да у ствари Вас памћење Вас не служи добро, е овако то је страна 19 исказа од 14.09., каже у задњем пасусу, ја прихватам на себе да ја грешим, ајде да кажем и да ме најлошије служи памћење.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: То је било, то се односи на ако сам ја Вас добро разумео на да ли је неко био у возилу или не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не, него да ли је тамо било, Ви сте рекли да је било још неког осим Попа?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Сад ћу да Вам кажем зашто је то, мени је предочено да ако сад, ако ћу тачно да кажем, ако ћу довести у опасност неког и нешто да не морам да одговорим, неког свог блиског ил тако нешто у том смислу су ми рекли, као ако ћеш довести у опасност, као ти не мораш знаш оно причај ономе како је било и онда сам ја изоставио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте изоставили?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па то да су ту још били инструктори, да је ту био и Ћерић и, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тада поучени као и данас што сте поучени.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да и ја сам сматрао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу да не морате одговорити на питање чијим одговором би себе или свог блиског сродника.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Тако, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Онда сам овај да кажем прећутао то, нисам знао да је, нисам навео.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ево сад конкретно питање ко је видео да сте Ви та лица довезли, сместили тамо где сте.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па само Поповић.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: По Вашем најбољем сећању.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, ево сад значи само Поповић и Ђерић, е сад ту је било куvara да ли су они из зграде кроз прозоре видели или нису, стварно не могу то да кажем, али Поповић и Ђерић су знали да смо довели лица. И возач нормално који је био са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Још једно питање, да ли Вам је Николић Александар евентуално говорио да ли је то јутро нешто носио храну, пиће или било шта тој тројници браће Битићи, говорим о јутру када сте се Ви вратили?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, ја мислим, не могу да кажем стварно да ли јесте или није. Ми смо преспавали и ујутру само попили кафу и да смо мало причали и вратили се назад. Сад да ли је он нешто у току ноћи носио њима или не стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао Вам није, добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја немам више питања. Имам педлог да се изврши суочење између окр. Стојановић Милоша и сведока на околности да ли су лица везивана и да ли је сведок давао лисице Стојановић Милошу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Изволите.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да рашчистимо ово, кад су били код начелника јесу ли били код начелника главног начелника секретеријата или код неког другог у Прокупљу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то се мени наметнуло, тамо два начелника би требало?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја стварно не знам сад, ја сам га на слици препознао и они су рекли само начелник, сад ко је главни ја тад сам први пут чуо.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли како се зове начелник?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не знам, рекли су ми али сам заборавио, али са слике сам га препознао и касније док је препознао сам га показали су ми, не знам сад ни колико фотографија и њега сам препознао, сад ко је да ли је он био начелник, заменик начелника, шта углавном нас је дочекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли оптужени имају питања?

Ево господин Поповић. Изволите.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Хтео би прво само да га питам, пошто је у питању и тај његов проблем око тог сећања и ово, Рашковић Зоран да ли је увек био командир вода или је био касније командир чете?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Прво је био командир вода, а касније командир чете, а функцију командира вода преузео је Поповић.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Хвала. Да ли је сигуран да сам га ја позвао да треба да иде да преузме ова лица са Милошем Стојановићем и?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево ја сам га то питао, ја сам га то питао господине Поповићу и он каже да сте Ви као старешина његов имали његов телефон и да сте га Ви назвали.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: А како се договорио он са Милошем онда да се нађу и да дође Милош?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, па он каже, Ви сад наравно имате право да му кажете то није тачно и тако даље, него сам мислио да имате неких других питања која ми нисмо питали, а сматрате да би то било важно и значајно. Заиста господин Поповић тврди да се он чуо са Стојановићем, а да је Стојановић ангажовао Вас и како се зове, Николића?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не, мене је Поповић позвао и рекао да сачекам Милоша ујутру, у јутарњим сатима, сад 7, пола 8, осам, на аутобуској станици у Меровини.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Мало пре си реко да сам мајку твоју прво звао.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па да прво матер, па ми је она дала везу јер она се јавила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли знате распоред просторија у Петровом селу у објекту где смо седели, спавали и јели?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја сад не могу.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли може да се сети.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па од прилике уз степенице смо попели, па прошли кроз као нешто шта је кревет је и салица нека где су биле опреме од инструктора и оружје и онда ту нека просторијица где је он био и ту смо седели.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Колико је то укупно просторија ту?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не могу.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Сад како си набројао? Три?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја не знам или две или три, не могу да кажем.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Где сте спавали ти и Николић кад сте дошли из града?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја, ту, па било је ту слободних кревета, сад овај.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли је још неко спавао у тој соби где сте Ви били?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Могуће не знам јер ми кад смо дошли нисмо ја мислим ни палили светло него тако обучени смо легли, само се изули.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Добро ниси лего на некога.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па нисам било је слободних кревета?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Где смо спавали ја и Милош?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то већа спаваоница са више кревета или?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја мислим да је било више, ту је био неки лап топ, опрема од инструктора, тако ја мислим да је већа била, сад не знам колико кревета.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Где смо ја и Милош спавали?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: То ја стварно сад не знам, не могу да кажем где су.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па кад погледаш сад просторије те, сети се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али господине Поповићу што је то важно.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Важно је због једне друге ствари, пошто је споменуо да, колико је било укупно, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Колико је било укупно људи по твом сећању осим особља из кухиње, мене, домара, тебе и Милоша? Бројчано овако од прилике?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па било је бројчано ја мислим још тројица инструктора или четворица, можда и није толико, али ја мислим да су још тројица јер кад смо играли фудбал, био је и Дукић, био је и неки низак кога ми представили као добро пуца из пиштоља и ја мислим још један, али тројица тако, сад не могу 100 % да кажем.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: А где је могао онда Ђера да спава и ти инструктори да спавају ако си ти био у тој соби са Николићем?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па било је ту доста кревета?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Колико од прилике?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па не знам, не знам стварно.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ово сам господине председниче рекао управо због тога пошто тврдим и знам сигурно да нису били, значи нити Ђерић нити су били инструктори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Ви сте то рекли, заиста, то ћемо.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Шта сам хтео, због тога, гледајући ове изјаве које је до сада давао код истражног судије, нигде није спомињано значи било нити инструктори, како се зове инструктор Дука?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја мислим Славиша.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Име и презиме цело?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па да ли Дукић или, ја мислим Дукић, Дука смо га звали.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Зато што је негде у некој изјави дао компет, право име и презиме.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Дукић ја мислим.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Колико пута је он након мог хапшења давао изјаве и где је све давао?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па не знам стварно ја мислим, не знам, давао сам у УБПОК и не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је практично задњих годину дана?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па шта знам, можда три пута, тако четири, три пута, не знам, тако.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли може да се сети да ли сам ја имао уопште пумпарицу и од кад имам пумпарицу, јер ипак смо много?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не он каже да је Ђерић показивао пумпарицу.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ђерић је показивао.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да је моја пумпарица? Да је Ђерић резбарио и правио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам тако схватио.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Е па не знам, ја нисам знао чије је оружје, само је он показивао како је урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је резбарио кундак.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јер он се као бавио се тим, шта знам то му је хоби, не знам и онда је резбарио на кундаку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел имао Ђерић тамо неку пумпарицу?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Та пумпарица је имала, али била је августа месеца, то је лично моја пумпарица, управо због тога сам хтео господине председнице само да наведем јер након мог хапшења и обављања разговора тамо где је обављао одједанпут се појављује да се појављују инструктори, појављује се Ђерић, појављује се пумпарица, то није тачно. Управо због тога сам хтео да видим да није случајно неко вршио притисак на њега или говорећи му, наводећи га на неке приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватите ово и као моје питање? Дакле, није спорно и ми знамо да сте Ви саслушавани у више наврата и од самог покретања овог поступка 2001. године, да ли је итко икад на Вас вршио било какав притисак да кажете нешто што не стоји?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било шта?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Нису, нису. Само ја кажем оно из сећања, а колико је било ја сам тад први пут сам био тамо, не могу сад можда тачно да опишем просторије ни кревете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер ево, мислим у принципу нема ту пуно тога спорног, практично је суштински све неспорно, али Поповић негира да Вас је звао, он негира да је Вас звао, он каже звао сам Стојановића, нађите двојицу људи који су тамо најближи Прокупљу ту ти знаш тамо и најближи су Прокупљу и после тог измештања са Косова, дакле он негира да је Вас лично звао, разумете?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ово каже био је сам, није тамо било ни инструктора ни Ђерића, било су тамо неки кувари?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па није, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обука је тек предстојала па је камп био празан?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па није, било је инструктора ми смо са њима кажем играли смо фудбал, касније у град кад смо изашли ја и Николић срели смо тог Дуку што је нама био на обуци, поздравили се, играли смо фудбал, они су пуцали из пиштоља.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Где су играли фудбал?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Постоји како је та зграда за спавање, па поред самог продужетка има неки терен.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Колики је тај терен?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па не могу сад.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесте играли на мале или на велике голове, на колико сте играли?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па мале голове, није велике.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Вас четворо да играте на мале голове, колико је бројно стање?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па није, четворо било је мислим два куvara и ја и Николић и да ли двојица или тројица инструктора.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на овај начин сматрам ово и као одређено ваше суочење јер Ви сте тачно остали при својим тврдњама и након овог казивања сведока, сведок такође при својим, тако да нема потребе формално сад суочавати у том смислу.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ако може само још једно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кажите.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Приликом ангажовања, било данас било је и раније, ево и сад као полицајац, да ли зна шта треба да понесе да му се уопште не каже кад треба да иде на задатак ево у мирнодобској ситуацији, сад где ради тамо на граничном прелазу и ово, шта носи увек на посао кад треба да крене од опреме?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па униформу и лично наоружање.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јел носи још нешто, палицу јел носиш?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не, не, ја радим контролу прелажења државне границе, тако да ми тамо палица само дужимо то стоји у магацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Поповићу.

Господине Стојановићу, изволите ако имате питања, ако немате онда ћемо Вас да чујемо како Ви коментаришете ово казивање сведока.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја би најпре једно питање да му поставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, како не.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Овако конкретно из праксе у раду и ово, хтео би да нам објасни како је могуће везати три лица са једним паром лисица, ја

их нисам имао немам их ни дан данас, а нема их ни Николић, па би баш желео да ми покаже ето како то изгледа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро он каже.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: То је једно од конкретних питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, не можемо тако, он тврди да је он своје лисице и Николић његове да су дали Вама.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја тврдим управо о томе, зато што је само он имао лисице, Николић није имао и ја знам да нема, зато што су остале у згради МУП-а у Приштини и моје и његове и изгореле су, па би желео да ми објасни како смо могли са једним паром да вежемо троје лица, да ли је то изводљиво?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватите ово као.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Схватам, схватам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као негирање Ваших тврдњи везано у овом делу.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Разумем ја Вас, ја сам дао своје лисице њему и како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте и Николић, рекосте да је и Николић дао.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја и Николић и он је дао своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, јесте ли сигурни у то? Пазите ово схватите сад као једно подсећање?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојановић тврди да није имао лисице, лисице су му остале тамо у Приштини, изгореле су, он није то јутро имао са собом лисице никакве, нити је од Вас узимао, нити је узимао од Николића, разумете?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја сам дао своје лисице, сад не могу 100 % да кажем да је и Николић, али ја мислим да је и он дао своје, сад не могу 100 % да кажем, али ја сам своје понео и ја сам своје дао лисице. Јер знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их узели?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесам узео сам на фармерице су ми позади испод каиша сам провукао и носио сам кошуљу једну, мало дужу да се не види оружје и лисице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их узели назад?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су развезани горе у Петровом селу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли још питања господине Стојановићу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, да имао би свакако. Зато што је изнео низ неистина овде, па ме баш интересује где је био Ђерић и Андрић и ти инструктори из ЈСО-а, где су се они налазили кад смо ми стигли, с обзиром да их ја нисам видео. Спреман сам да идем на полиграф заједно са сведоком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро то је он објаснио.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ишао би на полиграф заједно са сведоком, ишао би на полиграф заједно са сведоком да видимо ко лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Он је сад објаснио ко је дочекао, кад се појавио Ђерић, где су били инструктори и тако даље, то су сад његове тврдње, знате.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја предлажем, ако се усвоји, да идемо на полиграф и ја и сведок па да видимо ко говори истину ко лаже. Спреман сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците му ово, реците му ово, ево гледајте га, окрените се према Стојановићу.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Хоћеш да ми објасниш где си видео Ђерића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците му, не.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Где си видео инструкторе ЈСО?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то, пустите то.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Где си видео Дукића? Не браним никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите то, то је сад, сад је то објашњавао и нећемо на то, него на ово јесте ли га Ви звали?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, да. Јесам те ја звао телефоном?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте му Ви рекли где да чека и тако даље и тако даље?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Јесам звао и тебе и Николића? Зашто измишљаш да те звао Поп?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подсестите га у том неком смислу?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Кад сам ти ја поменуо да су они шпијуни?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Кад је Николић сео у ауто, и онда смо кренули и кажеш идемо неке шпијуне да одвеземо.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја ти рекао да су они шпијуни?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ко сте инструкирао да то причаш тако?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Нико није.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: После 6 година ти причаш да су они шпијуни?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја сам одмах у првој изјави кад сам дао рекао да сте.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нађи ми твоју изјаву прву па види где ти пише да су шпијуни?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па не морам ја тражити.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не, нађи ми то где ти пише да сам ја рекао да у они шпијуни?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Сад не разумем сад ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чињеница је господине Стаменковићу да сте Ви приликом саслушања пред радницима УКП, сад јел 17.02. да сте рекли да је Поповић рекао да су неки Албанци шпијуни, а не Стојановић, данас кажете како је он то рекао то јутро ту.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па ја мислим да нам је тад објаснио и суштину задатка идемо да пратимо неке шпијуне до Поповић Сретена.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Јесте ушли ти и Николић самном у затвор?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Зашто лажеш? Зашто лажеш? Па гледај ме у очи немој са стране. Зашто лажеш?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Нисмо, седели смо наслоњени.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Јесмо на пријемници да узмемо лица.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па то није у затвор.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Него где?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: То је одмах поред.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Значи та пријемница не припада затвору, уопште не припада. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, сад бих ја замолио да објасните шта значи јесмо ли нас тројица ишли у затвор?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Он управо тврди да сам ја сам ушао у затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад нам реците господине Стојановићу, Ви кажете, тако схватих то као Вашу тврдњу да сте сва тројица ушли у затвор, шта значи то наставите се, шта значи то где сте ушли, докле сте?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ушли у просторије затвора, на пријемници где су била лица, где су лица чекала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има капија, излазна капија затвора са пријемницом?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не могу Вам описати како изгледа. Стврно то не могу да Вам опшем како изгледа затвор тамо, значи сва тројица смо били на пријемници где су лица чекала плус тај возач, плус он каже тог полицајц, ја се не сећам тог полицајца стварно се не сећам, значи нисмо их покупили са улице, него са пријемнице из затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И били су везани?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Били одвезани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су одвезани?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Одвезани и одвезани изведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одвезани и спроведени до Петровог села?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да, стојим иза тога, спреман сам да идем на полиграф што се тиче тога.

Констатује се да при суочењу и сведок и оптужени остају при својим тврдњама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо можете се вратити на своје место.

Да ли имате још нешто да нам кажете господине Стаменковићу?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Прелевић би питање неко још?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не, ја би само хтео да предочим један исказ његов из истраге од 14.9.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми помозите колега Прелевићу, пошто има толико тога исказа.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: 14.9.2005. године, страна 19, други пасус, ево ја ћу прочитати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19 страна?

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: 19 страна, почиње, значи сведок Стаменковић Дејан: то сам ја прошли пут сад извините прекидам вас, то сам ја прошли пут здравом логиком рекао, па је дошао неко из полиције и напао ме да лажем, ја кажем и људи кажем можда сам ја ту и крив и нека сам ја сад опет кажем здравом логиком и то што су ме учили, ако ја неког спроводим ја сам ту поред њега, јер да сам био на његовом месту и да ме неко спроводи ако ми се даје могућност да побегнем ја бих побегао, ако већ знам да сам због нечега ја и не знам ни дан данас да ли су они били неки шпијуни или нешто шта су били, сад лупам без везе или су били невини. Значи Ви овде говорите прво да је дошао неко из полиције и напао Вас да лажете, на питање окривљеног да ли је неко вршио притисак на Вас на питање судије Ви кажете да није.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Сад ћу да Вам објасним, ја сам у овој изјави једној рекао да значи служећи се то што су ме учили здравом логиком да је требао неко да буде у ауту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У аутомобилу тако је. У «Пајеру».

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: И ја сам рекао ја сад овај знам на шта мислите да сам у једној првој то је било ја мислим 2001. у МУП-у или 2002. ја сам мислио да је Николић у ауту, међутим он је одмах ту дао изјаву поред или како је већ било и онда је дошао неко и рекао мени да лажем, ја сам рекао ја причам онако здравом логиком како мислим, е сад да ли је он био, после он каже да није био кад смо се видели и ја сам то прихватио, али здравом логиком и дан данас кажем ако неко било кога спроводи, значи мора бити неко поред њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А још посебно ако му руке нису везане?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да, све оно што су нас. Па да. Све оно што су ме учили до сад колико сам у полицији да иза возача стоји полицајац, у ствари седи полицац на задњем седишту, а поред лице које се спроводи ако иду два полицајца, ако иду три полицајца е сад не знам на шта господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи моје је питање шта је истина, ево сад сте рекли прво сте рекли у свом првом исказу једно, па сте у другом исказу пред истражним судијом рекли друго, сад кажете да Вас је неко напао и сад шта је истина ко је био у «Пајеру»? Ево то је питање.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: У «Пајеру» је био возач и три лица, а ми смо били у «Голфу», руке су им биле везане ја мислим на леђа и тако смо ишли од Прокупља до обучавајућег центра.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, и следеће питање, значи за последњих 6 или 7 година више пута, више од 2 пута по мојим извештајима 5 пута сте давали исказ што у полицији, што сте писали изјаве, што пред истражним судијама, ово вам је 5 или 6 изјава, данас први пут спомињете да Вам је Миош рекао да се ради о шпијунима. Зашто то нисте споменули до сада?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Ја мислим да сам то и раније рекао, бар мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не рекао сам Вам, Ви сте 17.02.2006. рекли како је Поповић причао да су ти Албанци шпијуни, Поповић а не да Вам је то Милош рекао изјутра?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па не знам сад, не могу да кажем 100 %, доста је времена и прошло и све али како се сад цела ситуација одвијала ја не могу 100 % да кажем сигурно.

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта рекосте да ли тражите трошкове доласка.

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте господине Стаменковићу дошли из Кикинде, ми Вам можемо досудити путне тршкове Кикинда – Београд и назад према неким нашим подацима то би било, дакле по цени јавног превоза то би било неких 1.260,00 динара.

Да ли мислите да то покрива Ваше трошкове доласка?

СВЕДОК ДЕЈАН СТАМЕНКОВИЋ: Па не покрива, али добро.

Сведок тражи трошкове доласка на име пута Кикинда – Београд и обрнуто па се исти у износу од 1.260,00 динара сведоку досуђују привремено на терет буџетских средстава суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала можете ићи господине Стаменковићу, ако буде било потребе да Вас поново позовемо нешто ради неке провере, неких података, надам се да ћете се одазвати као и данас. Хвала лепо.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Председниче ја бих имао само да. Ја приговарам исказу сведока из простог разлога што је у неколико наврата ако сад читам исказ његов опет од 07.07.2004. где он децидно не може да се изјасни да ли је он та лица везао, значи затим у неколико наврата каже ја не могу да се сетим, не могу са сигурношћу да вам кажем, не могу да се сетим, логично је, логично је, не могу да се сетим, значи приговарам данашњем исказу сведока и мислим

да је дат под неком врстом притиска не знам чијег, али очито да је данас унео три ствари које су оптужујуће за нека друга лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николић Александар?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Николићу, ево ја сам се раскомио мени је мало вруће, претпостављам да ће у тој јакни бити и Вама, верујте ми, па бих Вам препоручио да одложите јакну.

Не морате наравно, ако нећете, али ја бих вам препоручио, топло је, топло је овде.

Господине Николићу да ли има неких промена у Вашим овим личним подацима које имамо о Вама?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Место пребивалишта има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једино место пребивалишта ми имамо овде уписано као Поповац, Бориса Кидрича бр.12, јел то уреду?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниш, село Поповац, Мила Ђурђановића 99, село Медошевац, ул. Димитрија Туцовића 72?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да, та адреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да, Димитрија Туцовића 72.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Разумели сте оне поуке, она упозорења?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте гласно текст заклетве, налази се ту испред Вас на пулту, гласно прочитајте.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога, од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро. Господине Николићу хвала. Господине Николићу претпостављам да знате зашто смо Вас позвали данас овде?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајте ли Поповић Сретена?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојановић Милоша?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откад се знате са њима? Колико дуго?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Од `93. са Поповић Сретеном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да од `93., а са Милошем?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Од '9 сад не знам тачно 6 или 7, када смо ступили у ПЈП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где сте били ангажовани за време рата '99. године?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: У Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у Приштини припадник?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Посебне јединице полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посебне јединице полиције Косовски одред или како се то већ звало?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био командир вода, командир чете, одељења?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Командир вода нам је био Поповић Сретен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био командир вода, а одељења?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Одељења сад не могу да се сетим тачно ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Милош био ту? Ако је био он уопште у тој јединици.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Припадник. Исто као и ја, полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто као и Ви, е добро. Кад се завршио рат где сте се изместили Ви лично?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: У Прокупље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш у Прокупље?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Месец дана у Прокупље, па онда сам прешао у Лукомир, нашао сам кућу на 8-9 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Прокупља?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Село Лукомир?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико сте кажете били у самом Прокупљу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првих месец дана?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Мање од месец дана, 20 дана, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте изашли из са Косова и Метохије?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па јуна месеца. Кад је било оно повлачење са Косова. Тачно датум не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Николићу ми овде имамо пред собом неке изјаве Ваше које сте давали раније у току овог поступка, питам Вас да ли остајете при тим својим казивањима истражном судији пре свега, овог суда?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остејете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли томе имате шта да додате?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте нам само укратко реците пошто би се из овога дало закључити да сте Ви заједно са овим Стаменковићем и опт. Стојановићем да сте били заједно у «Голфу» и да сте из Прокупља отпустили «Пајеро» са три лица албанске националности до Петровог села, па ако је то тачно објасните нам како сте ангажовани за тај задатак, ко Вас је ангажовао, када, укратко нам опишите шта се дешавало?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ево овако, датум не знам. Стојановић Милош ме позвао путем телефона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је позвао?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Стојановић Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да се нађемо сутра пред СУП Прокупље за јадан конкретан службен задатак. Ја сам тога дана био на пецање, буразер ми је рекао и онда сам дошао и после када ме је позвао ступио сам у контакт са њиме да имамо један задатак да обавимо. Нашли смо се пред СУП Прокупље, значи ту смо се састали Стаменковић Дејан, Стојановић Милош и ја. Стојановић Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте сте баш нашли пред СУП-ом?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је пре дошао, Ви или они?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ја сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте први дошли и ту сте их чекали?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Аутобусом сам дошао пре њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Стојановић Милош је ушао у зграду, с ким је контактирао не знам, када је изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У зграду?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: СУП-а. Када је изашао само је рекао идемо до затвора, имамо нека да пратимо нека лица. Ми смо отишли доле у затвор. То је било негде око 20-30 метара од , ту има повезано заједно. Дошао је возач «Пајера», белим «Пајером» паркирао се, а лица су из затвора уз пратњу чувара излазила, возач «Пајера» отворио је врата, ушла су лица позади након чега је затворио врата и «Пајеро» је кренуо, ми смо одмах нас тројица ушли унаш «Голф» и сво време «Пајеро» је ишао испред нас, значи до улаза у камп у село. Тад сам први пут дошао у Петрово село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тад први пут били у том кампу у Петровом селу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: На писту нас дочекао Поповић Сретен, возач «Пајера» је паркирао возило и ми смо стали одмах са стране, отворио је врата, лица су изашла, Поповић Сретен је преузео лица, одвео их до тог

објекта, затворио их, возач «Пајера» одмах је отишао назад, ми смо отишли да попијемо кафу у канцеларију ту, тај објекат, та барака шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? У чију канцеларију?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па ова што је била ту службена, чија је била не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко Вас је овео? Ви сте ту први пут ко Вас је?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Поповић Сретен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Сретен Вас је овео, добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Легли смо, одморили смо мало и увечер у каснијим сатима изашли смо ја и Стаменковић у град са две девојке једну знам Николић Данијела, другу не сећам се име, до неки 4-5 сати од прилике оно кад се прелама дан јутро-ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су оне биле?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро са вама, него јесу оне биле ту у кампу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Биле су у кухињу у згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су оне?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Куварице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А куварице, добро тако реците.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Отишли смо, дошли смо негде око 4-5 сати сад точно ту негде, Стаменковић је паркирао возило, ја сам чуо дозивање господине, господине и отишао сам до објекта и питао сам шта желе, тражили воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Лица, та три лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ја сам пришао канцеларији, видео сам да нема воде, пошто нам је Поповић Сретен рекао да нема воде, овде није за пиће, видео сам млеко паковање по пола литре, узео сам три паковања млека и однео сам, питао сам може млеко, рекли су може и протурио сам им кроз решетке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На прозор?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Решетке брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Решетке на прозору или на вратима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: На вратима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На вратима.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Они протуре руке, ја сам им дао три паковања млека и отишао да спавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: И ујутру негде око 9 сати после јутарње кафе ми смо пошли назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет вас тројица назад са овим «Голфом»?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да, ја, Стојановић Милош и Поповић Сретен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са овим «Голфом»?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пре него што сте улазили у ту, односно долазили до те просторије те им дотурили млеко како то сад објасните, да ли сте пре тога улазили у ту просторију?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер Стаменковић кога сад саслушасмо каже да сте вас двојица заједно отишли па пре него што су они смештени да сте ту просторију мало припремили у смислу што вас је Поповић одвео тамо, из ње сте, тако он прича, изнели неко оружје, муницију, нешто је било па пребалици у неку другу просторију, на тај начин ослободили ту просторију да се у њу могу сместити ова тројица, да је то трајало неких 10-ак минута, јел разумете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да. Не сећам се да је тога било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се не сећате тода да сте помагали у том неком спремању те просторије?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не, не. Значи лица су одмах ушла у тај објект.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је увео унутра?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Поповић Сретен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сретен, добро. Ајмо се вратити онда у Прокупље, ако сам добро схватио Ви кажете да је у зграду СУП-а ушао Стојановић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Стаменковић каже да сте ушли сва тројица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ја се не сећам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле он овако прича, он овако прича, па то сад схватите као неко предочавање које је моја обавеза, али то схватите и као евентуално јер Ви сте сведоци и један и други сведоци људи који треба суд да обавесте по најбољем свом сећању о неким догађајима који су се збили кад су се збили, па то схватите као неко предочавање у циљу евентуално подсећања, врћања сећања на те тренутке. Елем, он каже да су њих двојица Вас покупили код касарне на уласку у Прокупље? Разумете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не да сте Ви њих сачекали ту испред зграде СУП-а?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па господине судија колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није толико битно, али чисто да бисмо мало проценили Ваша сећања једно и другог.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Колико се сећам пред СУП смо се нашли ту, тако је био договор, е сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, он каже даље да само што сте се ту паркирали пред зградом СУП-а да је минут – два после тога паркирао се и бели «Пајеро» са полицијским регистарским ознакама.

Да, да можете, можете.

Па да сте потом, да је потом из зграде СУП-а изашао један полицајац који вас је, вас тројицу и овог возача увео унутар у зграду да сте ушли у зграду, да сте се попели на спрат, да сте дошли код начелника, кратко били са њим кад Вам је он рекао е `ајмо сад то да урадимо, изашли и отишли до затвора, разумете, елем?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не сећам се тога да је било, сад можда грешим душу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Елем, дало би се закључити да сте сва тројица, па ево схватите то сад као неко подсећање, јесте ли били код начелника или нисте били? Јесте улазили у зграду СУП-а или нисте? Он каже да јесте.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тога не сећате, добро. Да ли сте били наоружани?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте имали од наоружања?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали лисице за везивање?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте везивали ова лица која су изведена из затвора?

Помозите. Дај нека седне, дај позовите лекара молим Вас. Ево сад ћемо. Славице, позовите лекара. Отишао је овај из судске страже. Како се осећате господине Николићу? Лоше Вам је, видим да Вам је лоше. Ево сад ће доћи лекар. Већ је отишао, па не могу да верујем.

Констатује се да је у току саслушања сведока Николић Александра код њега долази до одређених извесних здравствених тегоба, заноси се за пултом, након паузе, освежења водом, извесно има нагона за повраћањем па будући да се у згради суда тренутно не налази лекар позвани су лакари из Хитне помоћи, а саслушање овог сведока ће се прекинути и наставити сутра, односно неком другом приликом у зависности од извештаја лекара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је 14,30 ево како сами предлагете да ли да наставимо са Ђерићем?

Ђерић нам је из Београда можемо да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Прекидамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да и ја сам зато радили смо доста данас.

Председник већа издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се прекида, наставиће се:

09.02.2007. године са почетком у 09,30 сати,

у истој овој судници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Николићу, молим.

Господине Николићу, ми смо одлучили да не наставимо даље са Вашим саслушањем данас, процењујемо да Вама очигледно није добро, не бисмо желели да Вас излажемо даље овим напорима и проблемима које то може проузроковати, Ви ћете остати пошто сте допутовали из Ниша, пошто сте допутовали из Ниша остаћете овде у Београду о трошку суда бићете смештени у неком хотелу, знате искористите то време да се одморите, да се добро наспавате, немојте доћи а да не једете, да не доручкујете, па ћемо сутра, сутра ћемо пошто сте дошли из Ниша да не долазите из Ниша, онда бисмо одложили Ваше саслушање за неки други дан, али кажем због Вас нека то буде сутра, јел уреду?

Плашимо се, једноставно плашимо се ево, очигледно Вам није добро, и не желимо да Вас излажемо ризику и проблемима евентуалним
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Што се мене тиче могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите ознојени сте и тако даље. Преспавајте у Београду о трошку суда вечерас, одморите се па ћемо сутра у пола 10 наставити, уреду?

Немојте да одете из зграде суда док вас не преузме ова наша Служба за подршку сведоцима.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Могу да идем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, можете ићи.

Дакле, наставићемо сутра у 09,30 само треба Ђерића обавестити да ћемо њега позвати неком другом.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА